

An oil painting of a woman's face and hands. The woman has dark hair and is looking directly at the viewer. Her hands are raised to her cheeks, with fingers spread. She is wearing a blue, textured garment. The background is dark and indistinct. In the top right corner, there is a semi-transparent dark rectangle containing white text.

קטלוג
תערוכת
תלמידים
2019

ישנה בחיק ילדות | **דנה בר** | כדורי

קטלוג

תערוכת עבודות נבחרות

מגמת אמנויות העיצוב

פרויקט משותף של בית ספר גורן לתקשורת חזותית
באקדמית עמק יזרעאל והמנהל למדע ולטכנולוגיה
במשרד החינוך

אוצר התערוכה

אבירם מאיר, מנהל ביה"ס גורן לתקשורת חזותית
האקדמית עמק יזרעאל

אלול תשע"ט – ספטמבר 2019

בתערוכה מוצגות עבודות תלמידים
של בוגרי המגמה בשנת הלימודים תשע"ח.

הקטלוג מכיל צילום מייצג ותקציר דף העמדה
של עבודות התלמידים המשתתפים בתערוכה.

הקטלוג מסודר על פי סדר האלף-בית של שמות המשפחה של המציגים

הקמת התערוכה

צוות המכללה
המשפחות והמורים
של המשתתפים

עזרה ותמיכה

מפמ"ר : עינת קריצמן,
מגמת אמנויות העיצוב,
מנהל מדע וטכנולוגיה

בחירת עבודות

אבירם מאיר, תמר כרמי;
אבירו לולו, שרית פלוס מאיה
פרת, איריס ברנע

עריכה לשונית

דליה יוחנן
הדס שמואלי

עריכה ועיצוב

תמר כרמי
הדס שמואלי

דבר המפמ"ר

משרד החינוך מנהל תקשוב טכנולוגיה ומערכות מידע

שלום רב,

השנה, מתקיימת תערוכת תוצרים של בוגרי "מגמת אמנויות העיצוב" בבית הספר לתקשורת גורן, במכללה אקדמית עמק יזרעאל. 80 תלמידים מציגים את עבודתם, לאחר מיון קפדני של ועדה המורכבת ממורי המגמה והאוצר. אני רוצה להודות לאברם מאיר, מנהל "בית הספר לתקשורת גורן" אשר אצר ועמד מאחורי הפקת התערוכה. אני רוצה להודות לתמר כרמי המובילה את הפרויקט לאורך שנים עשרה שנים, במחויבות אין קץ, תוך שהיא רותמת אותנו, מורים ואנשי מטה, למען מימוש החזון.

תערוכה זו משקפת בפועל ערכים אליהם אנחנו שואפים: "למידה משמעותית" ו"למידה רלוונטית". נהוג להתייחס להישגים המשמעותיים של תלמידים, אני רוצה להתייחס להישגי המורים.

אתם המורים אינכם מסתפקים בדרישות היסוד כפי שבאות לידי ביטוי ב"נהלים קבועים": שיעורים, מבחנים, מחוונים, הגשות ובחינות בגרות. דווקא בתקופת החופש הגדול, בזמן בו אנו נטולי כל מחויבות רשמית ללוח הזמנים בבית הספר, צומח ועולה מיזם זה – תערוכה המשקפת ערכים של מצוינות ויצירה, אבל גם של מחויבות, של נתינה ושל אהבת המקצוע. אני רוצה להודות לכם - המורים המובילים, שותפנו לחזון התערוכה. אתם עומדים לצד התלמידים כמנחים, מעודדים, מבקרים ודואגים לכל "לידה" של מעשה יצירה חדש, אין זה מובן מאליו.

בשמי, נציגת מטה משרד החינוך, והעומדת בראש המגמה ובשם תלמידי המגמה הבוגרים, אני מאחלת לכם כי תש"פ תהיה פורייה ויוצרת כמו קודמתה.

עינת קריצ'מן

מפמ"ר מגמת אמנויות העיצוב

מנהל תקשוב טכנולוגיה ומערכות מידע

אבן חיים נגה חסרי הקול בית הספר העמק המערבי, יפעת

רישום פחם ועיפרון על נייר, תגי אוזן לסימון בקר, צלחות, סכינים ומזלגות

עבודתי עוסקת בסבל הנגרם לבעלי החיים כתוצאה מתעשיות המזון. בכל ציור חיפשתי את המבט של בעלי החיים כדי ליצור קירבה ולאפשר לצופה להסתכל להם בעיניים.

בתחילת התהליך ניסיתי להעביר את המסר מתוך שקט והתבוננות. ככל שעסקתי בעבודה ובנושא ראיתי שאני מתחילה להרגיש כעס ועצב כלפי המציאות של בעלי החיים שנמצאת באחריותנו, וציוריי הלכו ונהיו מלאים וכהים יותר.

רציתי ליצור הבנה מוחשית של הנושא, לכן הצבתי שלושה תגי אוזן למספור פרות על צלחות ולצידן סכין ומזלג.

אודם שקד
משפחה היא סך כל
חבריה
בית ספר תיכון נופי גולן,
קצרין

o"מ 12X27 רישומים על נייר קנוס 32

משפחה היא סך כל חבריה, אך לכל חבר
משפחה יש דמות ייחודית, מיקום מוגדר
ביחס לאחרים ותפקיד ספציפי.
ממש כמו חלק בפאזל, האינדיבידואל קיים
אל מול ובתוך הקבוצה וקיימת משמעות
לו בפני עצמו, לו באינטראקציה עם
הסביבה הקרובה, ולו כחלק מהמשפחה
כולה.

גוף קופי האדם בעל הבעת הפנים
האנושית מדגישים יחד את הרבדים
השונים באופיו של כל פרט בלהקה
ומאפשרים אינטרפרטציה אישית
לתחושותיו וכוונותיו.

אוחנה ענבר

"זה לא כל כך נעים לראות גן סגור"

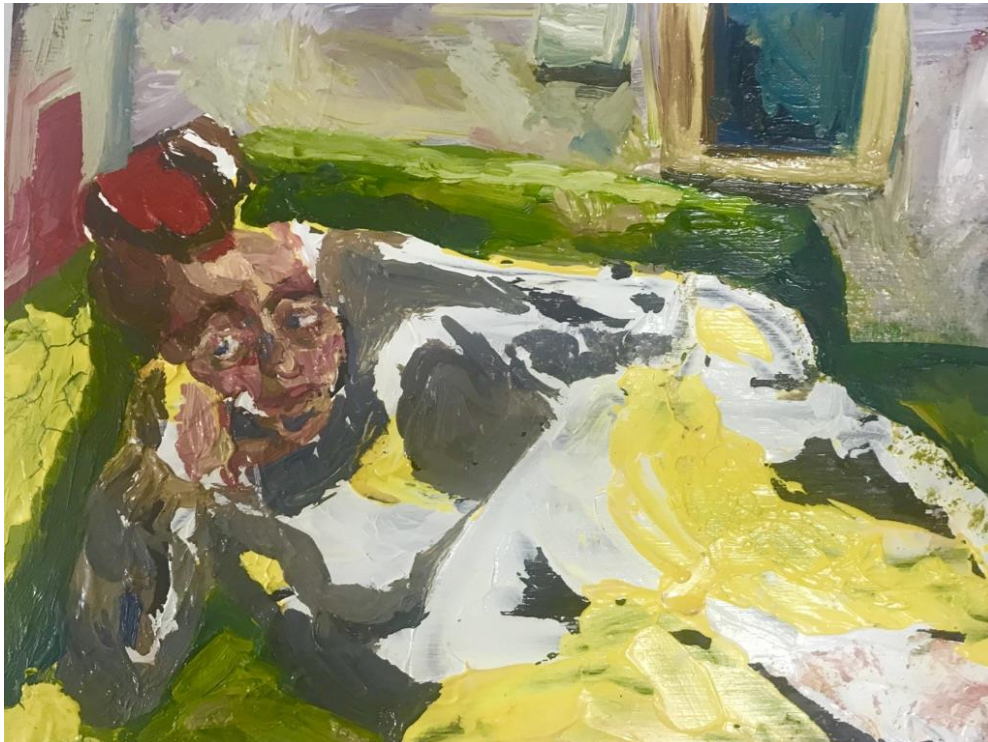
הגימנסיה העברית, ירושלים

אקריליק על בד,
40 / 70 ס"מ. 40/30 ס"מ. 50/40 ס"מ. 30/30

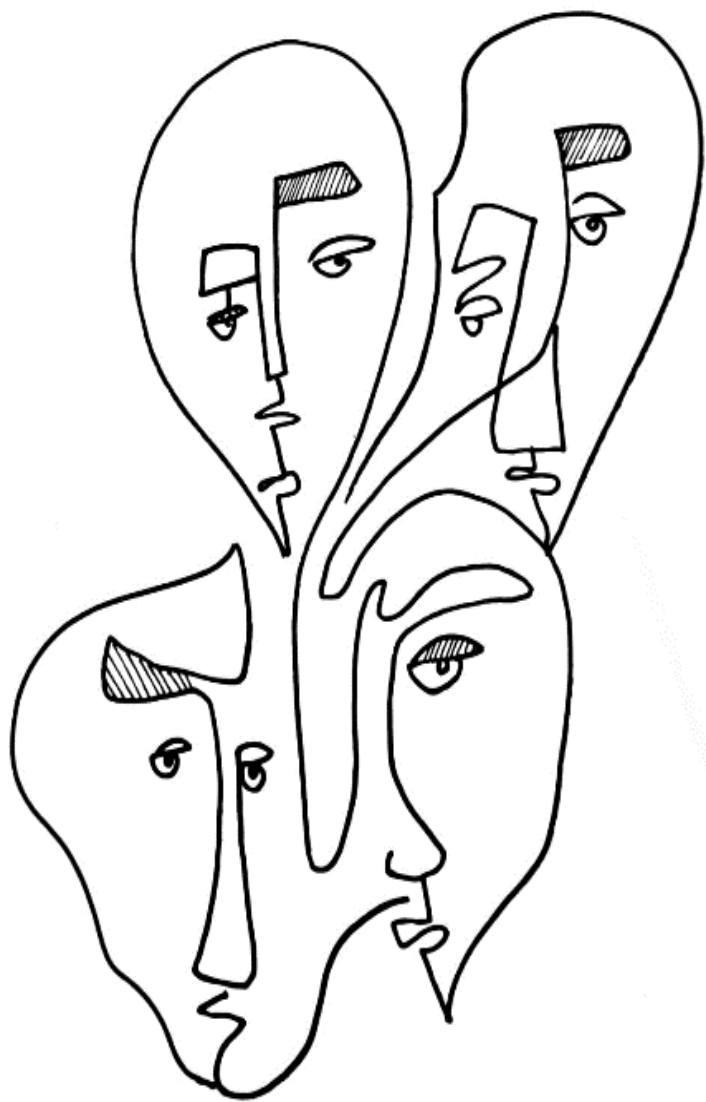
שאלתי את עצמי כיצד ננטשים אתרים שהיו הומי אדם, מקור להנאה ובילוי? מה קורה למקומות כיום? בחרתי להתמקד בשני פארקי מים: "אטרקציה" בחוף קליה בים המלח ו"אשקלונה" באשקלון. כשהגעתי אל המקומות כדי לצלם כהכנה לעבודה, נדהמתי לגלות את גודל ההרס והעזובה. שמעתי ממשפחתי על חוויותיהם מהבילוי המהנה במקומות האלה והצטערתי שלא זכיתי גם אני להיות חלק מזה. בציורים ניסיתי לתאר את ההרס, ההזנחה, החורבן והשתלטות הצמחייה על המקום. העזובה מעוררת תחושת החמצה על הבטחה שהייתה ואיננה. אולי גם התרפקות רומנטית על העבר, על ישראל אחרת, על עולם שנזנח כי לא עמד בקצב.

אורן דניאל ללא כותרת תיכון "רעות לאמנויות", חיפה

ציורים על דוגמיות של פורמיקה בצבעי
אקריליק מעליהם בצבעי שמן,
21x15"o

פרויקט הגמר שלי הוא פועל יוצא
של התנסויותי בחיי יומיום.
יש משהו בסיטואציות יומיומיות
שתמיד עניין אותי. מיקוד במצב
שגרתי ורגיל אצל אנשים שאני
מכירה אישית. בפרויקט התעסקתי
באנשים הקרובים אליי ביותר,
כאשר הם מתוארים כשהם מצויים
בסיטואציות יומיומיות ושגרטיות
שנכחתי בהן יחד איתם. על ידי
הצגת מצבים שחוזרים על עצמם,
חקרתי את ה"רגילות" שהתקיימה
בשנה האחרונה ביומיום המשותף
שלי עם האנשים הללו.

אושרת יעל אני? תיכון הר וגיא, קיבוץ דפנה

הדפס על חולצות, עט וארטליין על נייר

הפרויקט עוסק בשאיפה שלי לשלמות, מול ההתמודדות עם אי-השלמות, הבלגן, אי הדיוק.

הציורים על החולצות הם הרישומים המדויקים אשר בחרתי בקפידה ואילו הציורים על הדפים הגדולים נעשו באימפולסיביות ללא הכנה מוקדמת. הם מבטאים את דרך ההתמודדות שלי עם המתאר החיצוני של הדמות הפנימית שלי. בציורים הגדולים אין דגש על דמות מרכזית וכל הדמויות "נבלעות" זו בזו, כולן קשורות ואין דמות שאינה שייכת לקבוצה. בחולצות הדמויות הן המרכז, הן "הסיפור", הן תלושות ולא קשורות.

אזולאי נועה "ט צ ו"

בית החינוך המשותף "עמק
החולה", כפר בלום

טכניקה: פחם על נייר . כל ציור 70 / 100 ס"מ.

התחלתי לצייר עיניים בכל מיני צורות מבלי לחשוב, פעלתי מתוך האינטואיציה שלי. הדימויים של העיניים צמחו מעצמם בתוך הציורים, בלי תכנון מראש וללא מחיקות. בזמן העבודה עברתי חוויות לא רגילות בחיי האישיים, הרגשתי מתח רב, היו לי המון התלבטויות בקשר לעצמי ומה אני עושה. כשהבנתי מה אני חווה ומה אני רוצה מעצמי, הבנתי את המציאות בפרספקטיבה נכונה יותר, למדתי לראות מעבר ולגלות את הכוח הטמון בי. דימוי העיניים הוא חקר התודעה שלי. התהליך חיבר אותי לאינטואיציה שלי ולתחושות הפנימיות, שאומרות לי פשוט לפעול ולא לעצור אפילו לא לרגע.

אמסלם שובל

לרקום מקריות

שקד-דרכא, שדה אליהו

ריקמה על כריות וברקע צילומים בגודל 10*15 ס"מ
רדיי מייד- בד, חוטי ברזל, אקריליק על עץ, רקמה על מסננת,
אקריליק על מחבת, אקריליק על פח (דלת), אקריליק על
זכוכית, מסגרת עץ- 140*60 ס"מ, שמש 40 ס"מ, מחבת ווק
35 ס"מ. סה"כ 3*3 מ'

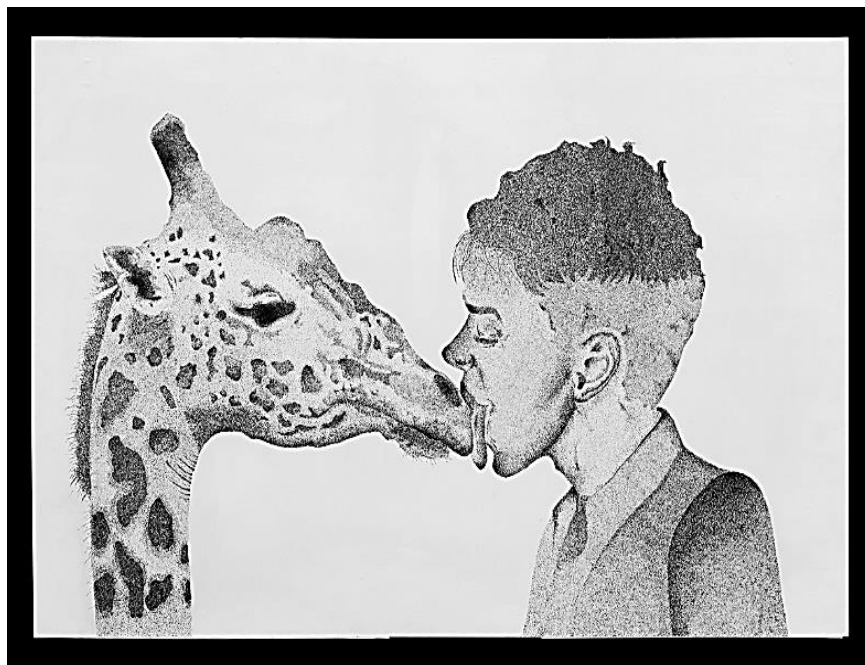
**"פרידה קאלו נהגה לצייר את עצמה עם גבות ושפם,
במטרה להבליט את היופי שבאי שלמות".**
מאז ומתמיד הייתה אצלי נטייה פנימית לסדר,
דיוק ואסתטיקה. לעיתים צורך זה מתסכל אותי
ומקשה עלי. בחרתי לצאת מהאזור הבטוח שלי
ולהתנסות בטכניקה חדשה עבורי – הרקמה.
הצילומים מתעדים רקמה ופרימה, תהליך של
תסכול מתמשך. רקמה על ציפיות מסמלת עבורי
מקום מפלט בתחילת היום ובסופו, פינה שקטה
ורגועה עבורי. מאידך היא מסמלת את
המחשבות הבלתי פוסקות שלא נותנות לי מנוח.
צורניות הפרחים והצבעוניות העדינה מבטאת
את עולמי האישי, לצד התהליך האינטנסיבי
שעברתי.

אמסילי נוגה

נקודת מבט

תיכון "אמירים", כפר ורדים

4 ציורים, טוש שחור וצבע פוליאור לבן 120/80 ס"מ

יחסים בין בני אדם לבעלי-חיים הינם מורכבים, וחייהם של מרבית בעלי-החיים תלויים בבני האדם לטוב ולרע. בעלי-חיים מסוימים נתפסים כאויבי האדם, ואחרים נתפסים כידידי הטובים ביותר. לעתים, מטשטשים הגבולות בין האדם ובעל-החיים וקו דק מבדיל בין תכונות אנושיות לחייתיות. בעבודותיי אני יוצרת סיטואציות סוריאליסטיות שבהן מוצגות מערכות יחסים בין בעלי-חיים לבני אדם, באמצעותן אני מעלה שאלות לגבי המושגים "אנושי" ו"חייתי". ציירתי בעט שחור דק בטכניקה של ניקוד ועל-ידי מידת הרווח בין הנקודות יצרתי דרגות שונות של כהות. זו היא שיטת ציור עמלנית המדומה ל"עבודת נמלים".

אפרתי מישל

מאבק

תיכון אלון, רמת השרון

צילומים מודפסים על נייר מאט בגודל 40 / ס"מ 60

חוסר ביטחון הוא כמו מחסום.
מחסום שאנו יוצרים לעצמנו.
מחסום שאנחנו שוקעים ונעלמים בו.
מחסום שיכול לעצור אותנו מלהיות מי שאנו
באמת. מחסום שיכול לגרום לנו להרגיש
חסרי ערך. מחסום שמבוסס לרוב על
מחשבות שגויות שאנו מפעילים על עצמנו.
מחסום שאנו יכולים לעבור, לשבור ואף
לרסק. מחסום שאנו יכולים לקחת ממנו את
היכולת לשלוט בנו ולהתפתח לזהות
האמיתית שלנו.
בדיוק כמו פרפר הבוקע מגולמו.
אולי הוא מחסום קשה, ואולי, רק אולי- אנו
חושבים שזוהי משימה בלתי אפשרית
לעבור אותו. אבל כל אחד יכול לעבור אותו.
ואני, הצלחתי לעבור את שלי.

אסף נעמה סימני חיים

"הרב תחומי עמל עמק חרוד" קיבוץ עין

חרוד

15 צילומי סטילס מודפסים על נייר כרומו
44x33cm

בעבודתי בחרתי לעסוק בכוחן של כפות הידיים ובתפקידן המשמעותי לאורך כל חיינו.
אותן ידיים שמביאות חיים לעולם – כידי המיילדת.
אותן ידיים שאוחזות בנשק ויכולות לקחת חיים.
אותן ידיים שמלטפות, שמנחמות, שמסייעות, שעובדות, שחוקרות, שאוהבות.
לידיים תפקיד משמעותי במגע, בקשר, בעשייה. הן מובילות ומגששות, מושטות או נמנעות. כפות הידיים שנבחרו לתעד את הרגע, שייכות לאדם שמסמל עבורי יותר מכל את המעשה המצולם, למשל ידי אבי שעובדות בגינה, ידי אמי שאופות או ידיהם של סבי וסבתי התומכות זו בזו. כפות הידיים הן כמו קורות חיינו. עוברות איתנו הכל, ועליהן נשארים סימנים, צלקות וחריצים שמספרים את סיפור חיינו. עבודתי מאירה תקופות, יחסים ומעשים באמצעות כפות הידיים, שמשקפות את סימני החיים.

ארזי ערן

ללא כותרת

בית ספר רימונים, עפולה

צילומים מודפסים על נייר צילום.
מ 29.7 X 42

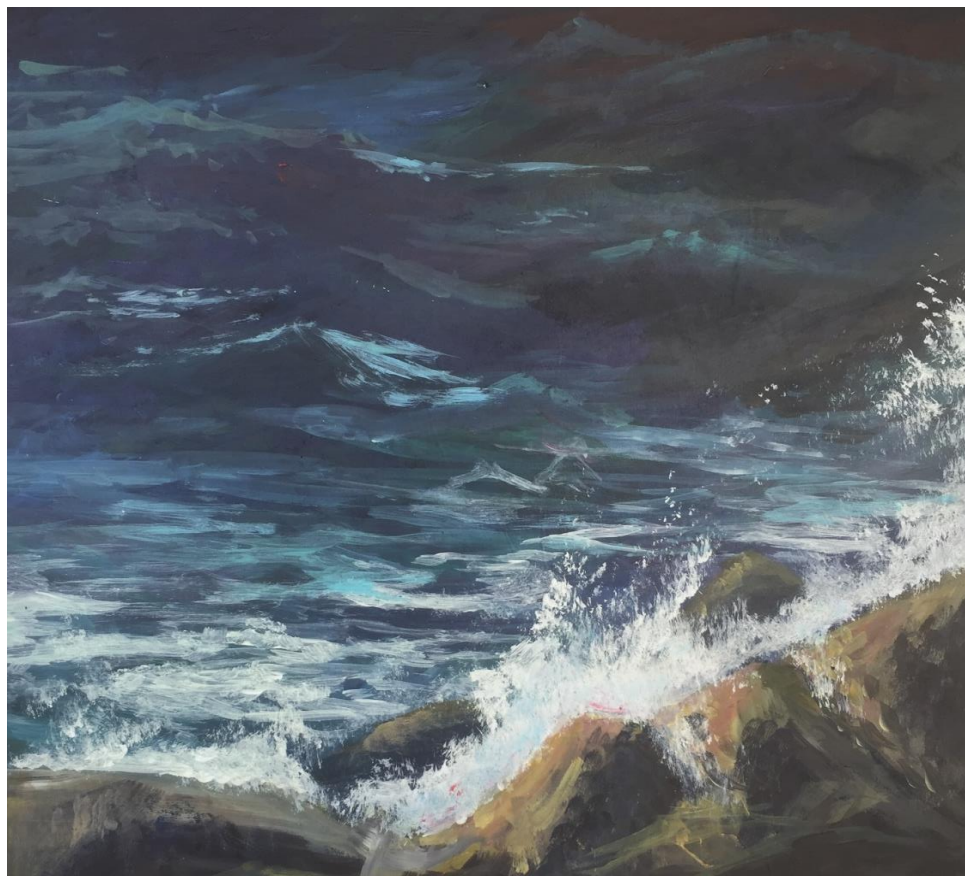

אני מצלם מה שהעין לא מצליחה
לראות, דברים הנראים לנו כחסרי
חשיבות.
אין דבר בעיניי שלא ניתן למצוא את
היופי שבו, לא משנה עד כמה קטן
הוא או עד כמה הנושא הוא שולי או
בלתי נראה. בגלל שנקודת הצילום
שלי כל כך קרובה, הנושאים משנים
את הזהות שלהם והופכים למשהו
חדש: כמו מוט ברזל שהופך אצלי
דרך עדשת המצלמה לעוף לילי
דורס, בגלל זוויות הצילום המיוחדת.

אשכנזי אופיר

הים

עמקים תבור

אקריליק על עץ, על נייר
ציור על דיקט : 20/2.40 מ', 25/30 ס"מ, 50/50
ס"מ, 90/10 ס"מ

העמקתי בהתבוננות שלי בים ובחוויה שלי ממנו. למדתי את הים, חקרתי אותו וניסיתי להבין אותו לעומק. צפיתי בגלים המתנפצים על החוף, הרגשתי את הרוח ואת המים וצילמתי אותם מזוויות שונות. יצרתי סדרת עבודות וחשוב היה לי לתת ביטוי לצבעים השונים שרואים בים, לתנועה, לנקודות מבט שונות ולהתרגשות כשרואים את הים. כל עבודה מציגה את הים בצורה שונה מעט ומעבירה הרגשה וחוויה אחרת. לא משנה כמה גדול יהיה משטח הציור, לעולם לא נוכל לבטא באמת את גודלו ואת עוצמתו של הים.

בן ארי יולי דיוקן עצמי בשלושה שלבים כרמל זבולון

שלושה ציורים בצבעי שמן על בד.
80x 60

רגשות שחתכו בי מבפנים בעוד שהצגתי חזות
קשיחה ויציבה, הובילו למספר חבלות פנימיות.
מעטפת שהיא כתער המפשיט אותי בלי ידיעתי אל
מול עולם שלם. השתמשתי בסדרת הדיוקנאות
ככלי לשיחרור, כלי שאיפשר לי לקחת הפסקה
מהציניות בה אני מורגלת, כדי להתבונן כלפי פנים
וכלפי חוץ. כתוצאה מכך, הגישה הביקורתית שלי
כלפי עצמי החלה לשנות צורה, ולמדתי הרבה על
קבלה ועל אהבה.
הדיוקנאות מהווים פתח לרגיעה ולשינוי בנקודת
המבט שלי על עצמי, ואולי גם של האנשים
הסובבים אותי, עלי.

בן יעקב יובל אבא העמק המערבי - יפעת

רישום עיפרון על דיקט

לפני שלוש וחצי שנים איבדתי את אבא שלי.
עבודתי עוסקת בזיכרון, בזיכרונותיי מאבא
שהולכים ונעלמים עם הזמן.
בחרתי לעבוד מתוך צילומים מהאלבום שלי.
לצייר את הרגעים שהכי חסרים לי בחיי היום יום
מאז שאבא איננו - חיבוק, נשיקה, ישיבה עם כוס
בירה, ואפילו שנת-צהריים, שהיה אחד הדברים
האהובים עליו.
ברישומים שלי עבדתי על המעבר מה"יש"
ל"אין", מהנוכח לנעדר. רציתי להמחיש את
התפוגגותה של הדמות של אבא, כמו הזיכרון
ההולך ומתעמעם ככל שעובר הזמן. פעולת
הרישום של אותם הרגעים אפשרה לי לגעת
בנושא הכואב ללא צורך בדיבור, לתת לדימויים
להעביר את תחושותיי.

בזק ניב ג'דתי (סבתא שלי) גאון הירדן דרכא, נווה איתן

5 תצלומים בגודל 45/30 ס"מ. אחד תצלום בגודל 45/60 ס"מ

בשנת 1961 סבתי רחל עלתה ממרוקו יחד עם משפחתה. כילדה קטנה אהבתי להקשיב לסיפוריה ולשמוע על בריחתם, על המקומות בהם התחבאו כדי שלא ייתפסו ועל אלו שהסתכנו והבריחו אותם. כשהייתי בכיתה א', סבתא שלי הגיעה לספר לילדי כיתתי את סיפורה המיוחד. זה גרם לי גאווה רבה.

אחת ההבנות שהיו לי בעבודה היא שהרצון להגיע לישראל גבר על הפחדים והקשיים. זה נוגע לכל מי שאי פעם עלה ממדינה אחת לאחרת – ונאלץ לוותר על החיים הקודמים, השפה, ההרגלים והחברים. בפרוייקט בחרתי לשחזר רגעים מהעלייה של סבתא שלי ומשפחתה. חלקם זיכרונות שנשארו ממרוקו וחלקם מההתאקלמות בארץ.

בן אבו נועם בזמן שישנתם ויצ"ו נהלל

אורך: 1:05 דק' עבודת וידאו וסאונד

אני אדם של בוקר, תמיד אהבתי לקום מוקדם. הבוקר בשבילי הוא שקט, נקי ורגוע לעומת המשך היום. הפרויקט שלי עוסק בחוויות הבוקר שלי. אני יוצא לטיולים בחוץ ונהנה מהשקט ומהאוויר הכי נקי שיש. הבחירה בנושא הובילה אותי להתבוננות והקשבה לסביבה בזמן טיולי הבוקר. יצאתי עם המצלמה והתחלתי לצלם ולהקליט את הדברים ששומעים בחוץ: ציוץ ציפורים, מעט מאוד מכוניות ואנשים צועדים, וחזרתי הביתה כדי לצלם את מה שמתרחש בתוכי. השתמשתי בצלילים שהקלטתי בזמן הצילומים וערכתי מהם טראק באורך של דקה שאליו צרפתי את הסרטונים, ובכך הבאתי לידי ביטוי את הרצון שלי לשלב בפרויקט את האהבה שלי למוזיקה ולהפקתה.

בר דנה

ישנה בחיק ילדות

תיכון חקלאי כדורי, גליל תחתון

3 ציורים, צבעי שמן על עץ, צבעי שמן על קנבס,
80/ 60 , 50/70 , 100/70 ס"מ

גיל 17 היה הגיל שבו אולצתי להתמודד עם
ההשלכות של מעשי ובחירותי, לטוב ולרע.
ההרגשה המפתיעה והפתאומית של כובד
החלטותיי על כתפי היוותה השראה לסדרה
זו.

ציירתי סיטואציות שאני חוזרת אליהן
במחשבותי לעיתים קרובות כשאני נזכרת
שזוהי השנה האחרונה שבה תהיה לי
הפריווילגיה להיאחז בילדות שלי, לפני
שהחיים יפלו עלי במלוא משקלם. למרות
שהתהליך הזה מבורך, קשה לי להתכחש
לחלק בי שרוצה להיאחז בתמימות,
בילדותיות ולהישאר "ישנה".
בסדרת ציורים זו אני מתארת את תהליך
ההתעוררות וכמה פתאומי, נוסטלגי ודרסטי
הוא היה עבורי.

בר נתן אביגיל

פמיניזם באור שונה

אולפנית בני עקיבא ישורון פתח תקווה

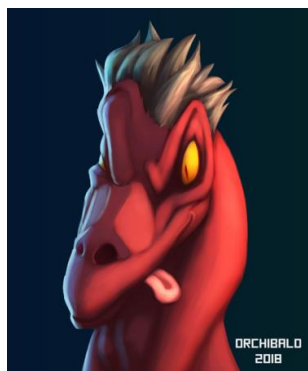
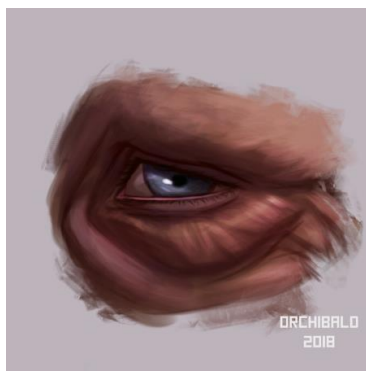
שני ציורים טוש ועט על נייר, טכניקת נקודות, ורישום בעיפרון 96/67, כל אחד, אקריליק שחור לבן על נורות פלסטיק עם חיבור נורות לד

בעבודה שלי בחרתי להראות את המושג פמיניזם באור שונה. רבים חושבים שנשים פמיניסטיות הן נשים שמנסות להידמות לגברים או להוכיח שהן יותר טובות מהם. בעיניי משמעות המושג פמיניזם היא שוויון בין המינים וקידום מעמד האישה. בעבודה שלי בחרתי להציג את כוחה של אישה. מי שאנחנו ואיך שאנו רואות את עצמנו אינו תלוי באנשים אחרים אלא רק בעצמנו. בעבודתי הבאתי לידי ביטוי את הייחודיות של האישה ותפקידה בעולם ובמיוחד התרכזתי בהעצמה נשית, הערכה עצמית וההבנה שנשים הן דבר מופלא.

גאשי אור אתגר הציור היומי עמקים תבור

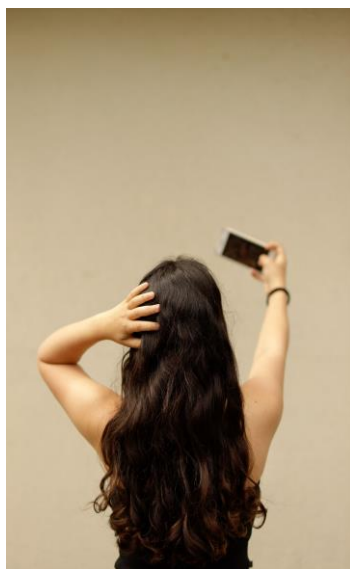
עפרונות גרפיט, פחם, דיו, צבעי מים, צבעי
שמן, טושי אלכוהול, באופן דיגיטלי באמצעות
לוח גרפי, מחשב והדפס.
29.7×21

בחרתי ב"אתגר הציור היומי" החל
מיום הולדתי בשנה שעברה. יצרתי
ברצף במשך 120 ימים. חשוב היה
לי ליצור יצירה ברמה טכנית גבוהה
ולהביע מחוות גוף, תכונות אופי
ורגשות, ניגודים, תנועה, להחיות את
הדמויות, להצליח לספר סיפור,
להעביר דרמטיות ולתת ביטוי חזותי
לדמיון שלי. בנוסף, בחרתי לעשות
מחוות ליוצרים מעוררי השראה
עבורי, לסדרות ולדמויות שאני
אוהב.

גוזני רגב דיוקן מודרני ויצ"ו נהלל

שש עבודות, צילום דיגיטלי מבוים 50 / 70

נכון לזמן הכתיבה למילה סלפי יש 381 מילון תיוגים באינסטגרם. בצילום סלפי אין הסתכלות על קומפוזיציה, אור-צל וצבע, הדבר היחיד שמשנה הוא כמות התגובות והלייקים. כשנכנסים לרשתות החברתיות לא נראה כמעט אנשים ברגעים הקשים שלהם: בסלפי את/ה "הכי יפה", הסלפי הוא כמו מסכה שנותנת תחושה מזויפת לגבי החיים האמיתיים. בחרתי בנושא זה כדי להראות עד כמה תופעת הסלפי השתלטה על חיינו. לא הייתי מודע לגודל של התופעה לפני שהתחלתי את הפרויקט ואני מקווה שהצלחתי להעלות את המודעות לנושא ואת הבעייתיות שיש בשימוש מוגזם במכשיר הטלפון.

גילת יהלי ללא כותרת

רמות ים, מכמורת

צבעי אקריליק על חפצים גודל מדף 52/31 ס"מ ,
טוש על בד, חוט על כיסא עץ 80/45/45 ס"מ,
טוש אקריליק על תריס עץ 140/55 ס"מ

אני יוצרת דימויים הקשורים לאדם
ולטבע ומטביעה אותם על גבי חפצים
ביתיים עזובים. הצמח והאדם חולקים
את הצורך הבסיסי של הזנה, טיפוח
והגנה. בשניהם יש תהליכי צמיחה
והתכלות. ניסיתי ליצור דימויים
הרמוניים אך לא כייצוג של יופי אסתטי
מוחלט, אלא כתחושה פנימית של
אדם, השלם עם עצמו כפי שהוא ועם
סביבתו.

גלבוע איל שי

גאון הירדן דרכא, נווה איתן

חמישה תצלומים מודבקים על קאפה 5X45, 30
חמישה מסכים עם חמשה סרטי וידאו-ארט

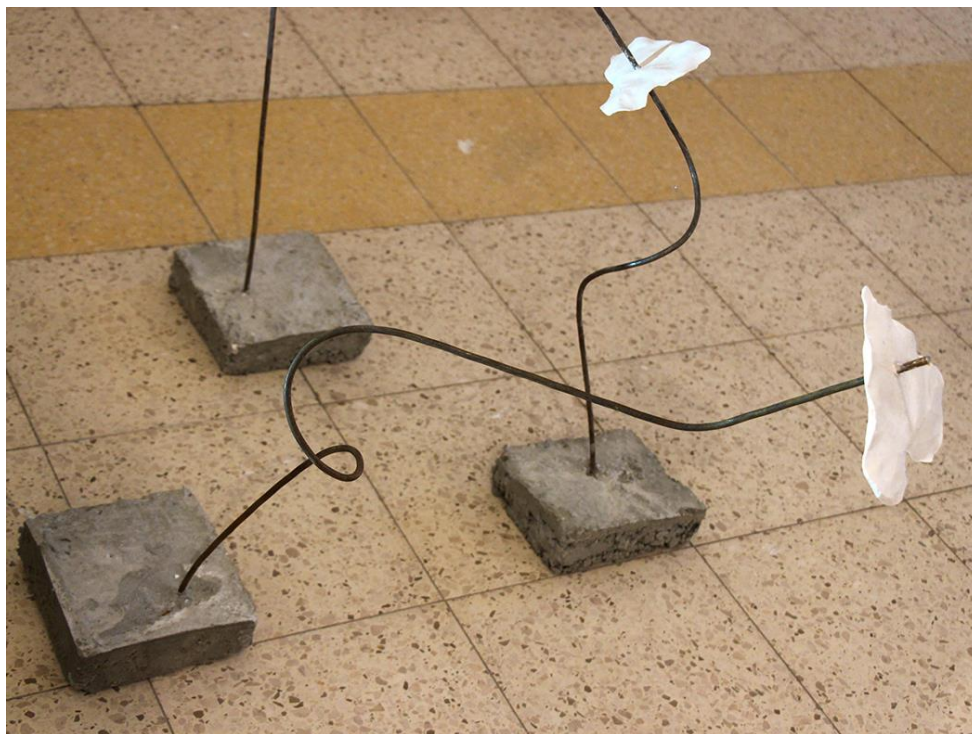

הקשר העמוק שלי ושל שי נוצר כשעליתי לכיתה ז'. התחלנו את דרכנו במזח"ט ביחד, היא בתור מדריכה חדשה ואני בתור נערה בכיתה ז'. בסוף כיתה ט' שי סיפרה לנו שהתגלה אצלה סרטן שד. היא כינתה את המצב "עוד גבעה בדרך" שנעבור אותה ויהיה בסדר. לאחר ההחלמה חזרה אלינו מיד, אל "הילדים שלה" (כך נהגה להציג אותנו). כמה חודשים לאחר מכן אבחנו אצלה גרורות. הפעם המצב היה קשה יותר וסיכויי ההחלמה צנחו. בסבב הזה הסרטן ניצח. שי נפטרה ב 11 בינואר 2018. בסרטונים מופיעים אנשים שהיו משמעותיים בחייה של שי. בכל אחד מהסרטונים מופיעה רקדנית שמשאירה חותם של טביעת כף יד ורודה על האדם, ורוד שמסמל את סרטן השד. שי לא התביישה במחלה שלה, היא לא ניסתה להסתיר אותה, היא שיתפה ודיברה עלייה באומץ ובגילוי לב. ההקלטה הנשמעת ברקע זו הקלטה שהקליטה שי בשבועות האחרונים שלה כחלק מתהליך פנימי שעברה, כדי שיעזור לה בהתמודדות. היא הייתה משמיעה אותה לעצמה ומתחזקת. חשוב לי שהצופה יכיר את שי שלי ויחוש את האובדן שחוויתי בשנה וחצי האחרונות. בתהליך עברתי מעין סגירת מעגל עם עצמי, הצלחתי לשים פלסטר קטן על הפצע שנפער לי בלב. חשוב לי להראות שלמרות ששי כבר לא אתנו פיזית, היא לגמרי נוכחת.

דהן רינקביץ אילאיל

איזון

תיכון אלון רמת השרון

אני יוצקת עמוד והוא נוטה אל הצד,
כנראה שלא יחזיק מקדש יווני.
אל קצה העמוד מצטרפת "כותרת",
שהיא למעשה שארית של יציקה
מקערה.

פעולה ספונטאנית שנעה בין מקריות
ותכנון, תוך תנועה בין אסוציאציות
חופשיות שנקרות לי בדרך ואני
אוספת.

הטעות הופכת לנוכחות פעילה;
שברים מתעצבים בין קוים אופקיים
לאנכיים שנבנים מתוך הריסות.

דר יובל זיכרון ישן כרמל זבולון

טכניקה מעורבת: ציור בצבעי שמן על בד, דיקט ופריטי "רדי מייד".
ממדים: גובה: 240 ס"מ, רוחב: 120 ס"מ, עומק: 40 ס"מ.

לסבא היה חלק גדול בחיים שלי.
לפני כשנתיים, כשסבא נפטר, הרגשתי קושי גדול
ומתמשך. העבודה על הפרויקט המוקדש לו, הפכה
במהלך השנה לסוג של תרפיה, לדרך התמודדות עם
המוות שלו.

במרכז העבודה תלוי לוח עם כלי עבודה מהמחסן של
סבא, שאהב לתקן מכשירים, ולצידם צנצנות עם ברגים
שהיו מונחות תמיד במחסן. על לוח העבודה מונח ציור
בצבעי שמן, המבוסס על תמונת ילדות שלי בה אנחנו
נראים ביחד. בחלק התחתון מונחת מזוודה ישנה של
לסבא, עליה מצוירת בובה שנתן לי במתנה.

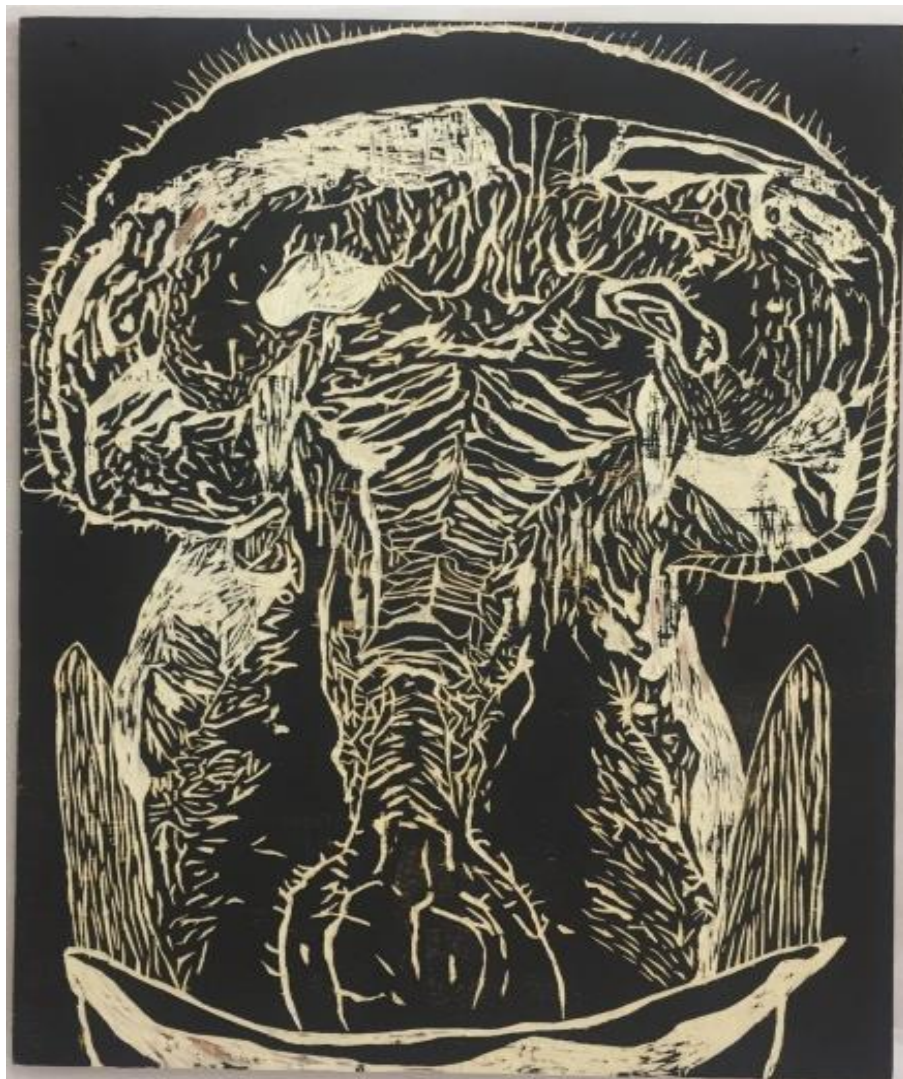
וכך בפרויקט שלי חפצים, דימויים ותמונות מצטרפים
יחדיו,
שברים של זיכרונות טובים שלא יעלמו לעולם.

דרמן תמר

פה גדול

קרית חינוך מעיין-שחר, עין
החורש

גילוף צבוע בעץ סנדוויץ',
100 / 70, 80X60

הפרויקט שלי עוסק בתכונת ה"פה הגדול".
בחרתי להציג חיות שונות בשעת טרף,
כשפיהן פעור לרווחה וניתן לראות את חלל
הפה שלהן.

לצד החיות בחרתי להציג שלוש דמויות
אנושיות מוכרות, שלדעתי הן בעלות "פה
גדול": דונאלד טראמפ, אורן חזן ומירי רגב.
למרות ששלוש הדמויות נחשבות לדמויות
פוליטיות, חשוב לי להדגיש שהבחירה שלי
בהן אינה מונעת מעמדה פוליטית כלשהי,
אלא מונעת מהיותם אנשים בעלי השפעה
ובעלי "פה גדול" בעיני. הגילוף בעץ דרש כוח
פיזי וסבלנות רבה. את קרשי העץ הקטנים,
בהן מגולפות דמויות האדם, צבעתי באדום,
כסמל לפרובוקטיביות, בשונה מבעלי החיים.

הקר גילי תערוכה. חממה. שניים. תיכון אלון רמת השרון

3 עבודות וידיאו

מכוס' בד שקוף אתה ואני נכנסים
ויוצאים אל תוך חיבוק מוזר
שמסתבך עם העין. עם היד. בין
קוטלי הבטון נמצאים.
זה חיבוק שעוזב, ריחוק שמתקרב.
לא שלם בלכת האחרת, לא
בטוחה בקרבתו. אני מרגישה
אותך מעבר לבד, רואה אותך איתי
בכל שאסתכל.
ובסוף אנחנו זיכרון תלוי באוויר,
רק רגש שנשאר מרגע, כרעש
מאחור שבסוף מתרגלים.

הנגבי אלונה

תיכון אלון רמת השרון

דיוקן עצמי עם (ready made פרט מהצבה, שימוש ב- מסכות, פרנק אנסור) – הדפסת טינר על פוליגל בשילוב שימוש בדבק וג'סו, רישום בלורד על גבי המצע, צבעי אקריליק וחוט שמשון, 35 / 60

כשאני יוצרת לא פעם אני מתוסכלת מזה שהעבודות שלי לא יצאו כמו שרציתי. אני זורקת אותן ופעמים אפילו מניחה אותן ומתעלמת מהן. בדיעבד אני נזכרת בהן ואל חלקן חוזרת וממשיכה לעבוד בצורה שונה. מהלך זה גרם לי לחשוב על פעולה משחררת בה מלכתחילה אני בוחרת מצעים או אובייקטים שנזרקו על ידי אחרים, שיש להם היסטוריה, שהזמן ניכר בהם באופן חזותי; שריטות, פגמים, צבעים שהתייבשו; וגם פועלת על יצירות אמנות מהעבר. כל אלו הם עבורי להתחלה של ready made עבודה, עליהם אני מציירת – משאירה את עקבות העבר ומחוללת את החדש. באופן הזה, נוצר תהליך של הרכבה מפירוק בפעולה אינטואיטיבית ולא בהכרח מתוכננת מראש.

וידאנו מיקה

Me, Myself & Flaws

תיכון בגין ראש העין

4 פסלי דיוקן ציור בשמן על בד קנבס 100 / 150 ס"מ
מחומר,
4 תמונות מודפסות המציגות עבודה באיפור ופוטושופ

פגם זכר- חיסרון, דופי, ליקוי, מום.
אנשים מבליים הרבה מזמנם בעיסוק ב"פגם"
ובניסיון לתקן את מה שלא דורש תיקון.
כשהופיעו על פני פצעי אקנה בגיל צעיר,
האמנתי שהם פגם אישי שלי. הערות
ומבטים מהסביבה הובילו לתחושה עצמית
של גועל. האם המחשבות שלנו כלפי עצמנו
מוכתבות מבחוץ? כשהחלטתי שהאקנה שלי
הוא פגם, בעצם הפכתי את עצמי לפגם.
כיסיתי את עצמי בשכבות של איפור.
מסיכות. מנעתי מעצמי הנאות ובילויים כדי
שלא יאלצו להיתקל חלילה במיקה החשופה,
הפגומה. נאלצתי לחטט בפצע פתוח. כמה
אירוני, שבאותו איפור בו השתמשתי
להסתיר את הפצעים, השתמשתי שוב כדי
לשחזר אותם.

זברגר דרור

אני חושב משמע אני אומן

תיכון על יסודי משגב – אסיף

רדי-מייד מטופל
60X 80 X 155 ס"מ.

אני חי בשני עולמות.
הריאלי וההומני תמיד סקרנו אותי ותמיד
התחברתי לשניהם. ביצירה שלי רציתי לשלב
ביניהם ולהמחיש שבכל ראלי יש מן ההומני ובכל
הומני יש מן הריאלי ושההפרדה הנוקשה
שהחברה ומערכת החינוך מציגה לנו מוטעת.
האדם החושב של רודן מסמל בשבילי חיבור בין
שני עולמות שונים. האדם הגדול והשרירי, עובד
האדמה מצד אחד ומצד שני פילוסוף הנמצא
במחשבות עמוקות. לכן בחרתי במהות של הפסל
לייצג את האדם השלם בעיני שבחלקו הוא ראלי
ובחלקו הומני.
בחרתי לבנות יצירת אומנות מחפצים טכנולוגיים
ואלקטרוניים שמייצגים את הצד הלוגי והיצירתי
שבא לידי ביטוי בפתירת בעיות. איתם יצרתי
אדם שמסמל עבורי את הרוח והנפש ביצירה.

חביב רמתי רונה

עבודה ראשונה מתוך

הרבה

המוסד החינוכי מבואות עירון

גירי פנדה, עיפרון וצבעי מים על דיקט
106 X84, מ"מ 84X84

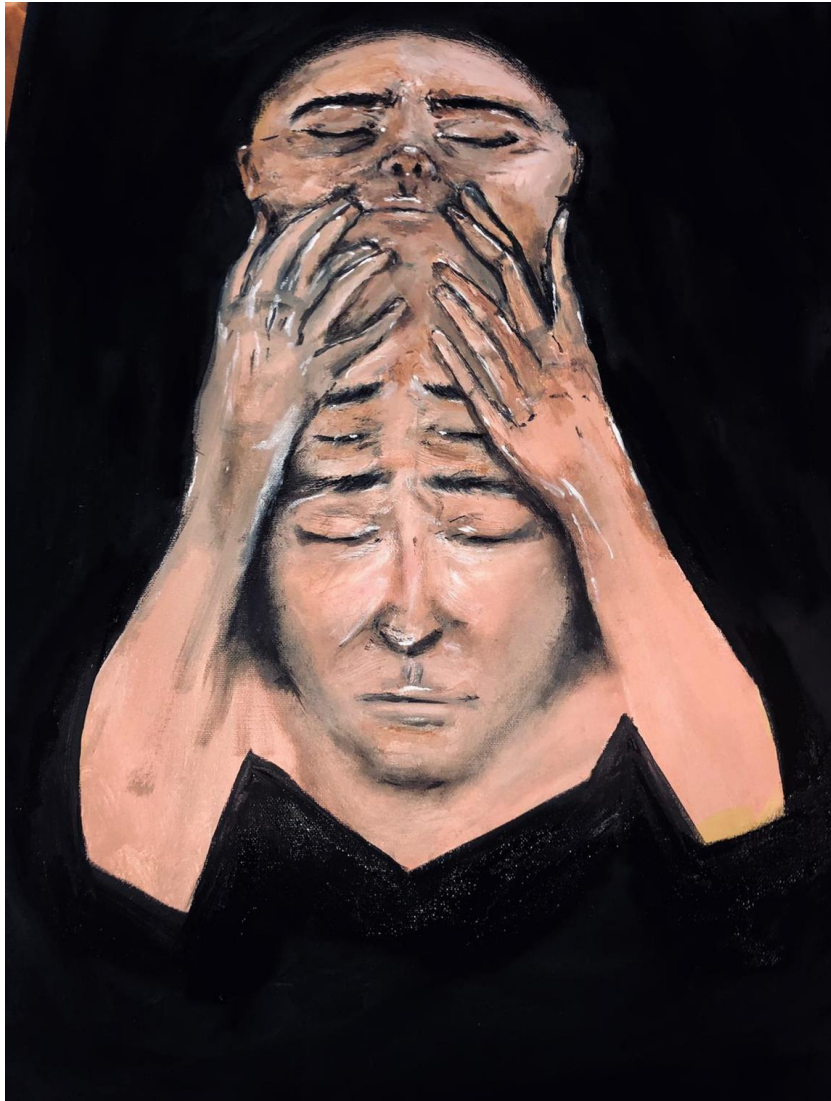

בעבודתי אני עוסקת במהות חדר השינה
ובמרכיביו - החפצים בו. מצביו המשתנים
בהתאם למקצב החיים וכמובן- הנוכחים בו
ואני. האינטראקציות בינינו והאירועים
המתרחשים בחדר, חלקם אירועים שניתן
לחוש בנוכחותם לעד. לפעמים אני מרגישה
שהתרחשויות מסוימות נספגות בטיח
הקירות והופכות לחלק מהחדר. לפעמים זה
נעים, לפעמים כואב.
עבודתי מנסה להעביר את המטען הרגשי של
הימצאות בחדר שכזה, בעזרת עיסוק הן
במימד הוויזואלי של החדר, בעזרת סמלים
ואלמנטים מוכרים והן במימד הרגשי בעזרת
אלמנטים משפת האמנות האישית שלי.

חי כנרת תהליך

תיכון בית ירח, עמק הירדן

6 עבודות בצבע שמן, אקריליק ועיפרון על קנבסים
בגדלים שונים, נייר מודבק על קרטון ביצוע.

העבודות מתעדות את התהליך שעברתי
בעבודת הגמר: חיפוש אחר זהות, מעבר
מילדות להתבגרות, למידה על עצמי,
התמודדויות שלי עם מה שמעסיק אותי
בשנה הזו, ואיך אני רואה את עצמי
בהמשך. העבודות מציגות את
ההתלבטויות, ההתפרצויות החיוביות
והשליליות, ההתייאושות ובעיקר הצמיחה
מתוך כל המשברים וההתחבטויות. כל אלו
משקפים את השנה האחרונה שלי
כתלמידה בבית ספר תיכון ואת הפרידה
שלי משם.

לרמן רון דוד דממה עיקשת "העמק המערבי", יפעת

רישום עיפרון על נייר

3 רישומים בגודל 40/35 ס"מ 3 רישומים בגודל 70/50 ס"מ

הפרויקט שלי עוסק בקבלה עצמית בראי מגדר, מתוך החוויה האישית שלי כילד וכנער מתבגר שפעם אחר פעם ספג יחס "אחר" בשל השונות שלו. תמיד הייתי רגיל לשמוע קללות, לחשופים ארסיים, וניסיונות לבייש אותי. כשהייתי ילד, לא ידעתי איך להתמודד עם הסיטואציות האלו- אז שתקתי. שתקתי, מתוך פחד.

דמויות הדראג שאני מציג בפרויקט שלי היוו אבן דרך משמעותית בתהליך שלי לקבלה עצמית. קבלה עצמית אמיתית אינה תלויה במראה חיצוני או "מה יחשבו על מה שאני עושה", אלא הם עניין של לחיות בהתאם לאמונה שלך, לשחרר דפוסי חשיבה מקובעים ותבניות מגדריות. היום, אותם מצבים שחוויתי בילדות חוזרים על עצמם, וגם הפעם אני שותק. אבל היום השתיקה שלי היא שונה, דממה עיקשת, גאה.

חלבי שחר ללא כותרת

תיכון עירוני א' לאמנויות תל אביב

צבעי שמן ורקמה על בד (טקסטיל)

העבודות שלי עוסקות באנשים מרכזיים בחיי, דיוקנאות משפחתיים. לפני תחילתה של כל עבודה הלכתי לנחלת בנימין בניסיון למצוא בד מתאים לאדם שאותו אני מציירת. התאמה לאדם מבחינה ויזואלית וצבעונית, מההיכרות הארוכה שלי איתו, מנקודת מבטי.

בחירת הבד היא חלק משמעותי בתהליך העבודה, כמו פעולת הציור עצמה. בחלק מן העבודות הוספתי פריטים רקומים או תפורים. התוספת הזו נעשתה בהתחלה כתוספת אסטטית, אך בהדרגה התחלתי להבין שזהו מרכיב חיוני התורם רובד נוסף אודות הדמות. הפורטרטים שאני מציגה הם מצד אחד ריאליסטיים ומצד שני מבטאים ניסיון ללכוד משהו מהמהות והאנרגיה של האדם.

חלמסקי טל אגדות קליאו תיכון אסיף-משגב

רישום עיפרון, תה וקפה על נייר 70 / 50

אגדות קיימות כדי שהדמיון יחיה אותן.
(אלבר קאמי)

עבודתי עוסקת בעולם הפנטזיה החביב עלי.
לצורך העבודה המצאתי עלילה, בה הדמות
הראשית היא היסטוריונית בת אלמוות
שמתעדת את תולדות העולם מבריאיתו. שמה
קליאו, כשמה של המוזזה היוונית האחראית על
ההיסטוריה. קליאו הוציאה סדרת ספרים
על העולם הקסום, בהם היא מציגה יצורי
פנטזיה וקסם. היצורים בעבודתי נלקחו
מספריה, כל דף מתמקד ביצור מסוים,
בהיסטוריה שלו ובפרטים הייחודיים לו. הייצורים
גם הם פרי המצאתי, במטרה להציג מעט
מהקסם שעולם הפנטזיה מספק ולעורר
מחשבה לגבי מה שאיננו מודעים אליו.

יונה נטע

אדם וחוה

**תיכון הכפר הירוק ע"ש לוי
אשכול, רמת השרון**

שני ציורים אקריליק ועיפרון על בד קנבס. 35/55 ס"מ

גוף האדם הערום נתפס בעיני רבים כדבר
טמא שיש להסתיר, החל מסיפור אדם וחוה
ועד לצנזורה המודרנית באמצעי התקשורת.
בהתכתבות עם האמנות הקלאסית, בחרתי
להתמקד בהצגת עירום ריאליסטי של גבר
ואישה ולצאת כנגד תפיסות תרבותיות,
דתיות וחברתיות של צניעות, תוך חשיפת
איברים מוצנעים והסתרת חלקי הגוף
שהצנזורה אינה פועלת עליהם.
רציתי להציג את יופיו הטבעי של גוף
האדם, על מגוון צבעיו וצורותיו ולהדגיש את
האבסורד בטאבו החברתי הקיים על חלקים
ממנו.

ינקו מאיה

149

ויצ"ו נהלל

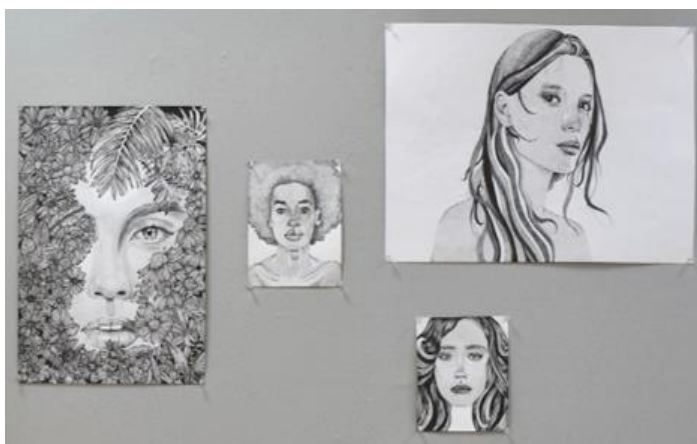
5 עבודות בגדלים שונים, עט על נייר

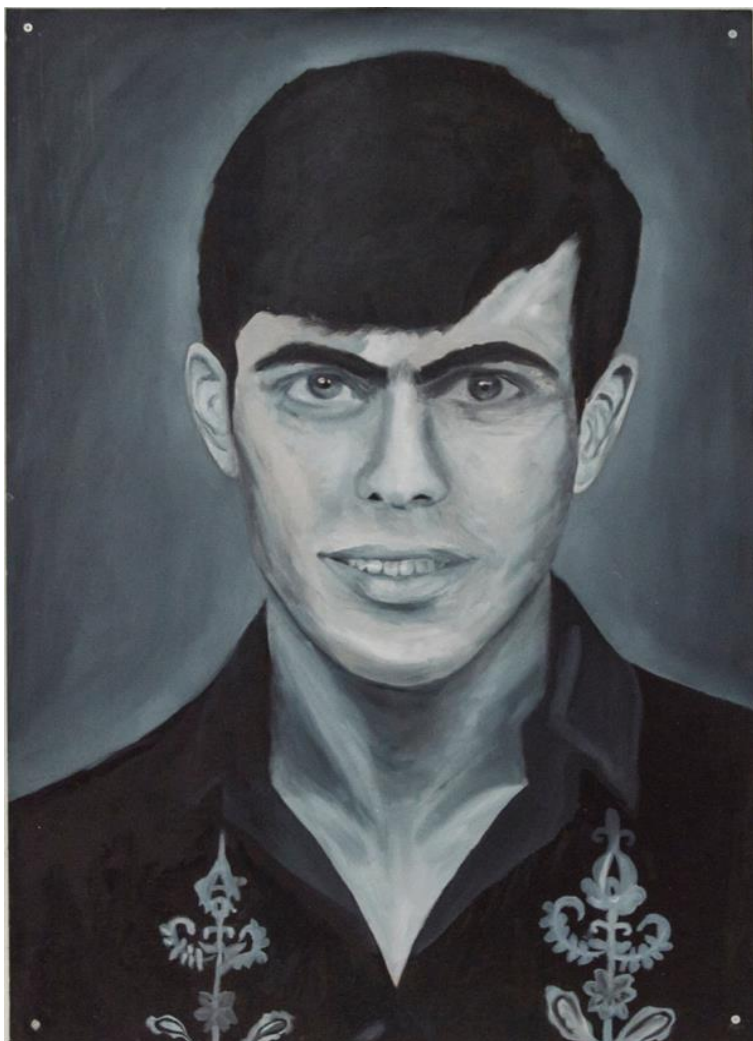

“המשמעות נחשפת רק באמצעות החיפוש”
(ריק ריידן).

אני יוצרת ללא נושא, מתבוננת בתמונה ומנסה להבין לאן ידיי מובילות אותי. לבסוף אני תולה את היצירות בחדר שלי למשך 149 שעות. כתנועת ידי, אני מזמינה את הצופה להיות חלק דינמי מהיצירה שלי. מכל זווית שיעמוד בה תתקבל יצירה חדשה. לכל נקודת מבט יש משמעות ויש את הכוח לשנות את היצירה ולקחת אותה למקום אחר.

עם התקדמות תהליך העבודה, שחררתי את הפחד והנחתי נקודות על הנייר מבלי להסס. בהתחלה יכולתי להמשיך לצייר לנצח, אך למדתי מתי אני צריכה לעצור, להפסיק ולנסות להגיע לשלם. ניתן להמשיך להוסיף נקודות עד אינסוף, אך הקצבתי לעצמי רק 149 שעות.

לגזיאל נעמה

סבא

תיכון הרב תחומי למדעים

ואומנויות, חדרה

שמן על קרטון אפור
עבודה אחת 100 / 70 ס"מ, שתי עבודות 40/40 ס"מ

סבא שלי היה חייל במלחמת "שלום הגליל"
(מלחמת לבנון הראשונה) בשנת 1982. הפרויקט
מבוסס על צילומים של סבי ממהלך שירותו
הצבאי.

הציור "דיוקן של סבא" מבוסס על התמונה
האחרונה שצולמה לפני שנהרג, בגיל 29 בלבד.
לאורך חיי והתבגרותי ליווה את משפחתי השבר
שנוצר אצל אימי מאז שאביה נפל, כשהייתה בת
חמש. שבר שאינו מתאחה על אף השנים הרבות
שעברו מאז. הציור אפשר לי להחיות את הזיכרון
ולעלות על פני השטח את המציאות הנוכחת תמיד
בחי, אך אינה מדוברת.

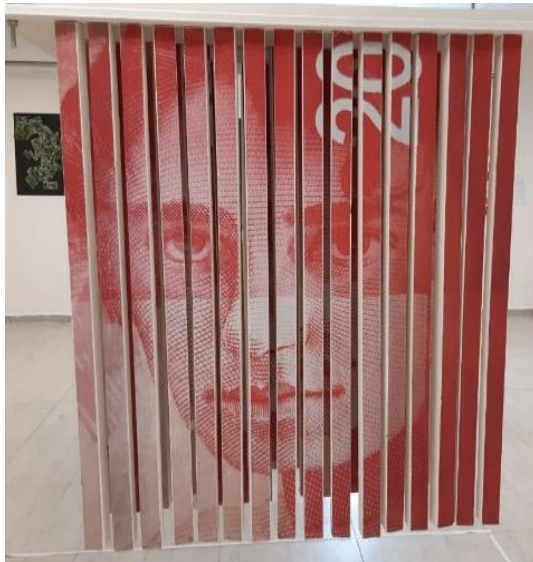
תחושה של סגירת מעגל מלווה אותי מכיוון
שהתאריך בה נפתחת תערוכת התלמידים הוא
תאריך מותו של סבא, 17.9.1982.

לוי שקד

"רק על עצמי לספר ידעתי"

תיכון עירוני ה' ע"ש יצחק נבון, מודיעין

פוסטרים מודפסים, מודבקים על עמודי עץ חתוכים, העבודה תלויה מהתקרה

פרויקט הגמר שלי עוסק בתהליכים שאדם עובר בחייו, ברגעים הקשים בהם הוא חש אבוד, מבולבל ובודד וחווה עליות ומורדות.

בחרתי לטפל בפניה של רחל המשוררת. הפנים חתומות ולא חושפות את הסערה הפנימית שהתחוללה בנפשה, מה שמדגיש כי ממבט חיצוני אי אפשר לדעת מה מתחולל בנפשו של אדם.

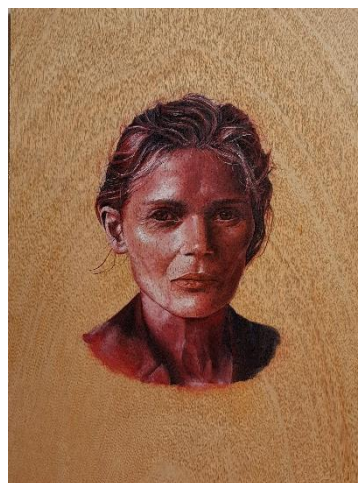
בכל אחד מהפאנלים שמרכיבים את העבודה קיים "משחק" עם הפנים- רווחים בין מוטות העץ כפתחים לנפשו של האדם, תוי פנים לא ברורים שמבטאים סערת רגשות, ופנים המחולקות לשניים כביטוי לקוטביות הפער בין הפנים והחוץ.

הפאנל האחרון מייצג את סופו של התהליך. כל מה שנעבור בחיים ירכיב אותנו ויהפוך אותנו למי שאנחנו, דבר הנותן תקווה שאחרי כל תקופה קשה, הכל מסתדר וחוזר לקדמותו.

ליבנה מייה מעגל החיים רבין תל מונד

4 פורטרטים של אישה בשלבי חיים שונים, אקריליק על עץ, 40*30
4 ציורי נוף עונתיים, צבעי מים על נייר, 42*29.7

"מעגל החיים" עוסק במחזוריות המתמדת של הטבע והקיום האנושי, התחוללות מתמדת המתרחשת בין הטבע לבין מחזוריות החיים; שינויים של פנים וחוץ בטבע ובטבע האישה. האישה "צומחת" מתוך העונות; הווית העונה נטוית ומפוסלת מתוך תווי פניה. המונכרום מבטא את האל-מותיות, כדרך הטבע. האישה מתגלמת דרך צבעי העונה הסמליים. הדיוקנאות מצויירים על עץ טבעי- האישה "יוצאת" מתוך העץ הטבעי, מתוך הטבע. ציורי הנוף יוצרים מכלול של תקשורת בין האדם לטבע- כל עונה מודגשת על ידי צבע שבא לידי ביטוי גם בפורטרט המונכרום התואם – מה שממחיש את הקשר הצבעוני והרעיוני בין שתי הסדרות.

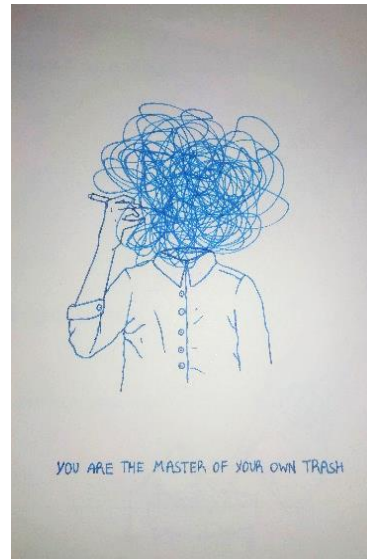
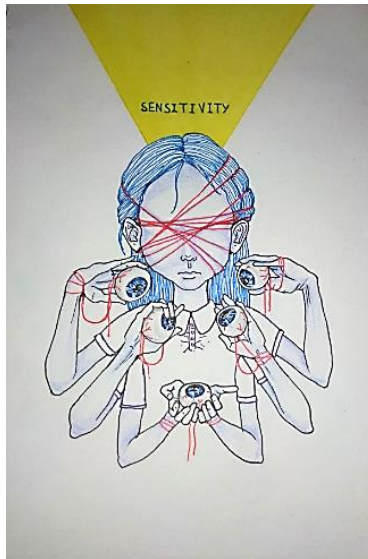

ליבוביץ' עומר

30 מיליגרם סקאצ'בוק

אולפנית אורט טבריה

רישום בעטים,
איור בפרומרקרים על בסיס אלוהול, רישום
בעיפרון.

הפרוייקט שלי הוא מעין הזמנה פתוחה
להתבונן בתוך הראש שלי.
חלק נרחב מהמחשבה שלי ארוז היטב
במחברות, והציור הוא דרך ההתמודדות
שלי עם המציאות.
תהליך העבודה מהווה סוג של השלמה
עצמית ביחד עם השלמה סביבתית.
דרך החשיבה שלי יכולה להיות מעוותת,
אבל אפשר למצוא את היתרונות
ברגישות החולנית או בגישה היותר מדי
רציונלית שלי.
למדתי לגרום לאנשים להכיל אותי גם
מבלי לצנזר את המפלצות שהן חלק
בלתי נפרד ממני, ואני מזמינה את העולם
להביט בסקאצ'בוק הפתוח שהוא אני.

לוי דבש

הצגת העצמי בחיי היום יום

תיכון דמוקרטי פלורליסטי "קשת", זכרון
יעקב

ציור גירי פנדה על קנווס, 40X40 מ"מ: שלושה ציורי שמן על קנווס 30
שישה עמודים בסיס בטון, פסל גבס, שישה פסלי ראש (קלקר, סיכות עבודה,
סיכות תפירה, פלסטלינה, עיסת נייר, חלקי צעצועים ודברי משחק, חלקי
אלקטרוניקה, שברי זכוכית בצבעים שונים, חוטי צמר בצבעי לבן שחור
ואדום).

"כל העולם במה וכל אדם הוא שחקן" קבע שייקספיר,

וזוהו גם ציטוט מתוך "הצגת האני בחיי היומיום" של
הסוציולוג א. גופמן. לטענתו, כדי להתאים את עצמנו לחברה
בה אנו נמצאים, אנו עושים על עצמנו מסכות בהתאם
לסיטואציה בה אנו נמצאים.

הפסל הלבן במרכז המיצב הוא האינדיבידואל. פסלי הראש
סביבו הם מסכות שאנו שמים על עצמנו כדי להתאים
לסיטואציה החברתית בה אנו נמצאים. המסכות עוזרות לנו
להגדיר את עצמנו אך גם מסתירות חלקים בזהותנו. העיניים
הן בקרה- הן צופות ומבקרות את האינדיבידואל והאנשים
סביבו. במהלך השנים נתקלתי בסיטואציות מגוונות בהן לא
ידעתי איזו מסכה לשים כדי להתאים לסיטואציה. העיניים
שלי עוזרות לי לבקר את התנהגותי בסיטואציה. העיניים של
ההורים שלי הן עיניים מכוונות.

מאייר גאיה

בין עפץ לפצע

המוסד החינוכי מבואות עירון

הדפס לינולאום

A3, A4

עפץ הוא תגובת הצמח לפעילות טפילית, בדרך כלל להטלת ביצים של חרקים. החרקים מתפתחים בתוך הרקמה המגנה עליהם מפגעים חיצוניים ובשלב מסוים הם בוקעים מן העפץ והוא נשאר מחובר לצמח.

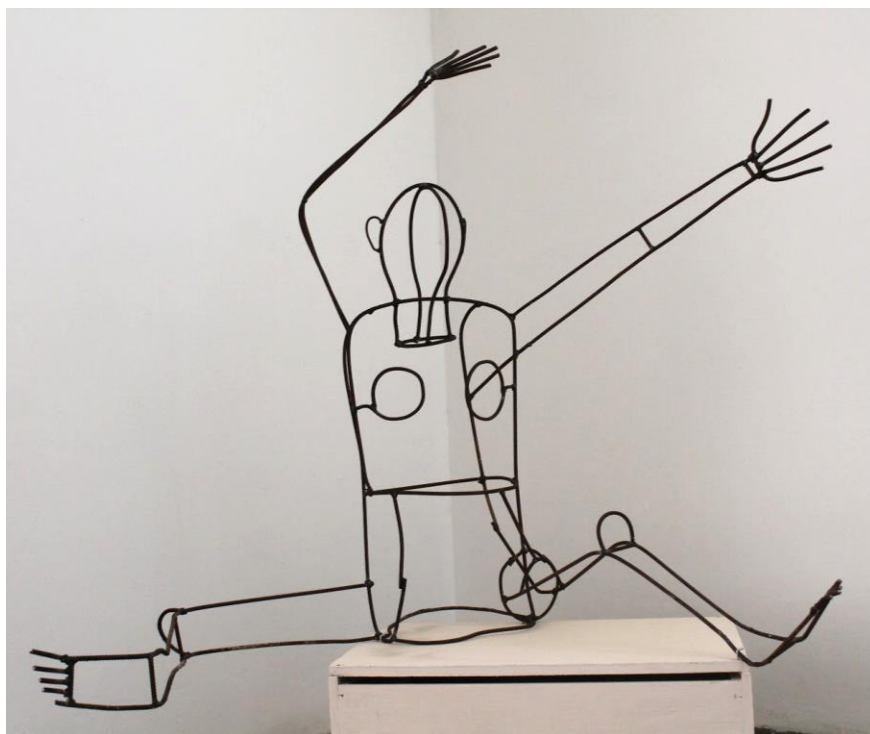
כל אדם צובר בחייו חוויות שונות והן משתרשות בו ומשאירות חותם או צלקת. כמו שהעפץ הופך לחלק מגוף העץ, כך החוויה מעצבת את דמות האדם ואת אופיו והופכת חלק ממנו.

בתהליך העבודה אספתי עפצים וצילמתי תמונות בהן העפצים "בוקעים" מגופי. את התמונות הפכתי להדפסים. החריטה במשטח הלינולאום נתנה לי תחושה של חריטה ויצירת צלקת בגוף אנושי. בהמשך גיבסתי חלקי גוף שונים שגם להם יש משמעות אישית עבורי ומתוכם פיסלתי "עפצים" מדבק חם, כמו עפץ הצומח מגוף.

מועלם קמיל ללא כותרת

בית ספר ניסויי תפן, כפר ורדים

ברזל בניין מכופף ומרותך.
30x100x100 ס"מ

בעבודתי חקרתי את התבוננות בני האדם על הסובבים אותם. עין הצופה יוצרת שינוי בבקשתה להתבונן באובייקט ולמצוא בו דבר שונה מייעודו. אולי גם כך צריך להיות מבטנו על בני-אדם? באיזו עין אנו מתבוננים בעצמנו? בסובבים אותנו? איך אנחנו מתבוננים על חיינו? ובמימד נוסף, כל היצירות הן מהות של אותה ישות, לכן ניתן לראות אותה מנקודות מבט שונות. אני מבקשת לעצמי ולסובבים אותי להתבונן בעין טובה על אנשים, עם מעט חמלה. לשנות את ההסתכלות ולמצוא דבר שונה, לפחות אחד. אנא, צופה יקר/ה, התבונני/ בחמלה גם ביצירותיי

סיאג ליהי מה זה צריך להיות? תיכון "אמירים", כפר ורדים

4 ציורים, צבעי שמן על לוח דיקט
160x100 ס"מ

בציוריי אני מחברת דימויים מעולמות שונים, בשילובים שהם מעבר להיגיון. אני מציירת בסגנון מלוטש והיפר-ראליסטי, כדי שהמציאות הבדויה תראה אמיתית ומשכנעת למראית עין. אני משלבת בציוריי מרקמים שונים וצבעוניות שמושפעת מהעולם הדיגיטלי. צירופים אלה יוצרים סימני שאלה ומעלים רגשות מבולבלים. הם בעיקר מעלים את התהייה- "מה זה צריך להיות?". בציוריי יש ביטוי לאי-ההיגיון שבהיגיון ואולי להיגיון שבאי-ההיגיון.

סקולץ ספיר

דמיון מתפרץ

תיכון "רעות לאמנויות", חיפה

בובות בד בתפירה ידנית, 70 / 40

הפרויקט שלי עוסק בפעולת היצירה עצמה. הדינמיקה של היצירה היא שהניעה והולידה את התוצר. עברתי תהליך שבו התחברו רעיונות רבים שהגיעו ממקורות מגוונים- תחושות, מראות שלכדו את עיני או תרחישים אקראיים לגמרי. השתמשתי במדיות שונות על מנת לאפשר לרעיונות שלי להתפתח- עיצבתי ותפרתי בובות ופיסלתי בחוטים, מקלות וחפיסות קלפים, יצרתי עבודות סוריאליסטיות ממוחשבות וכתבתי ספר שירים שאותו גם איירתי. תוך כדי תהליך זה הגעתי למסקנה, שהרעיונות הללו יוצרים עולם משל עצמם ואינם אקראיים כמו שהם נראים במבט ראשון. הדמיון שלי לבש צורה פיזית ואני הניתי מכל רגע.

עמיר רונה

אינטואיציה

המוסד החינוכי מבואות עירון

אקריליק, פחם, גרפיט וצבעי מים על עץ.
118x30, 110x60, 64x64, 80x60 מ"ס 112x70

לאורך העבודה על הפרויקט האינטואיציה שלי הובילה את בחירת הצבע, הנחתו על משטח העץ ואת הדומיננטיות שלו. בכל יצירה פתחתי חלון אל עולמי הפנימי, הקשבתי לעצמי והרגשתי איפה אני רוצה להתבטא באופן משוחרר יותר, והיכן לדייק בפרטים.

חשוב לי להעלות אצל המתבונן מגוון תחושות בעזרת מפגש הצבעים, החריטות ודימויי הגוף הלא שגרתיים.

הצייר אגון שילה מהווה השראה גדולה עבורי. התחברתי לטכניקת הציור שלו ולקומפוזיציות הייחודיות. ריגשה אותי התייחסותו לגוף האדם באופן אנושי ואמיתי ואהבתי את הרגשות שהוא עורר בי דרך יצירותיו.

פרינץ שחר

פנים מדברות

תיכון בגין, ראש העין

רישומים בעיפרון – 21 × 29 ס"מ
ספר רישומים בנושא המחקר – 16 × 26 ס"מ

הפנים הם המראה הפנימית שלנו, והן מבטאות את המצב הרגשי של האדם. מאז ומתמיד אני מציירת פנים. פני אנשים צעירים ומבוגרים. בציורי אני מנסה לדייק ולהעביר בצורה אותנטית כיצד האדם מרגיש ולמה הוא זקוק. בתהליך העבודה על הפרויקט התעמקתי בנושא הבעות הפנים. חקרתי ולמדתי על האנטומיה שלהן. אני מוצאת עניין בדרך שבה אנשים נראים כשפניהם נעשות רציניות או כועסות, הדרך שבה הם מנסים לעצור דמעות, הדרך שבה הפנים שלהם אומרות שהם רוצים לומר משהו, אבל לא מסוגלים.

פריבנר יובל

Fitness?

תיכון בן צבי, קריית אונו

רישומי עט על נייר פרגמנט, מודלים מקרטון, כ"ס 15
ס"מ 20 x ס"מ

עבודתי עוסקת בעולם מכוני הכושר. מצאתי את עצמי שואלת שאלות רבות על האופן בו אני עוסקת בעיצוב הגוף ובמראה החיצוני. העובדה שאני ורבים אחרים מתאמנים בחדר כושר באופן כפייתי כדי "לשפץ" את המראה החיצוני, היא אבסורדית. הפרויקט מעלה שאלות לגבי התלות שלנו בנראות ובהתאמה לקריטריונים חברתיים הקשורים לאידיאל היופי. אנשים עוסקים בכושר בין אם הם אוהבים את זה או לא. שילבתי בין מכשירי הכושר למכשירי עינויים מימי הביניים. אני רואה את הפעילות בחדרי כושר בעיקר עם המשקולות והמכשירים, כמענה את הגוף וכפעילות המאמצת אותו לא באופן הטבעי שלו, בדיוק כפי שמכשיר העינויים עושה.

פרידמן גאיה צילום פורטרט הגימנסיה העברית, ירושלים

6 צילומים מודפסים על נייר צילום 59 / 42 ס"מ כל צילום.

"אבל אתה נושא אותי כל השנים כמו היית לווייתן
ואני יונה ומבקש ולא מוצא מקום לשים אותי"

הייתי ילדה של אבא.
הייתי גם הראשונה שאבא הביא לבית החדש
שלו, ורק שלו.
הפעם הראשונה בה החלטתי לצלם את אבא
שלי הייתה אחרי זמן רב שלא נפגשנו,
התגעגתי לקשר הקרוב שהיה לנו. צילמתי
את הסביבה הקרובה של אבא שלי, בבית
שלו, מתוך רצון להראות את החיים שלו כפי
שהם במקום הפרטי והאינטימי ביותר.
העבודה מורכבת משישה פורמטים בגודל
אחיד, הם מצולמים בריחוק מאבא, וברובם,
למעט אחד, המבט אינו ישיר. נקודת המבט
שלי מתבוננת, מרוחקת ואולי מתגעגעת.

פרידמן רומי ללא כותרת

הגימנסיה העברית, ירושלים
שמן על בד

שתי עבודות 40/40 ס"מ אחת 80 / 100 ס"מ ואחת 90 / 30 ס"מ

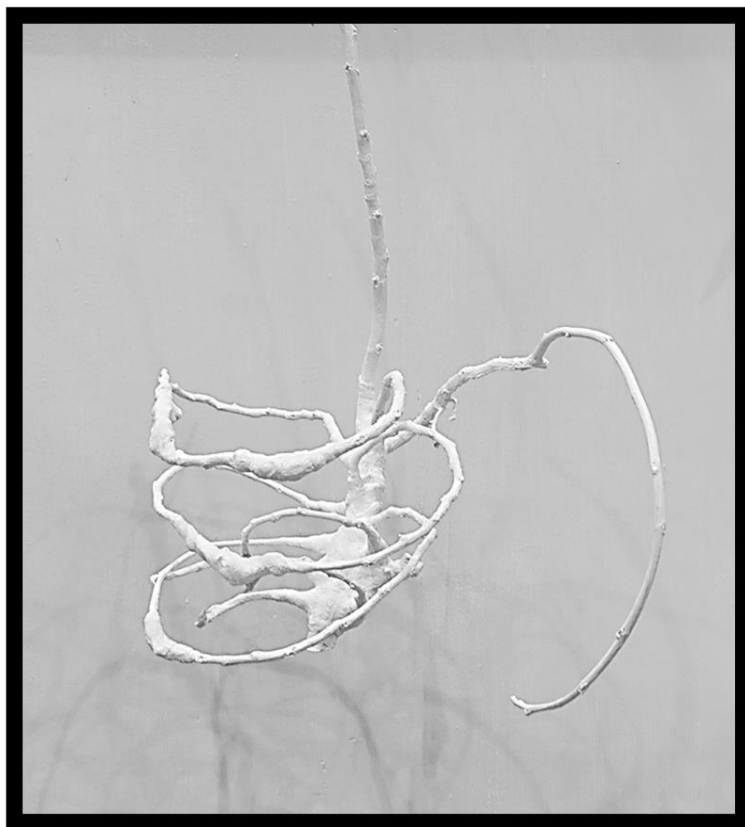
סבא שלי נולד ב1928 בקרקוב שבפולין. עם פרוץ המלחמה, ברח עם אביו ונפרד מאמו שכנראה נרצחה ביערות בוצ'ינה. כשהגיעו לברית המועצות נעצר אביו. עם הסכם סטלין-שיקורסקי עבר סבי לטהרן ועלה לארץ עם ילדי טהרן. מילותיו של סבי יצרו אצלי מעין תמונות מטושטשות של אירועים, מקומות ואנשים מדומיינים ללא כל תווי פנים. גדלתי בידיעה שלדעת סבי אני דומה לאמו נטה. בעבודתי ניסיתי לשחזר זיכרונות ממסעו המטלטל, אך בהעדר צילומים, נאלצתי ליצור יש מאין. ציירתי את סבי בין ילדי טהרן שהגיעו מתחנת הרכבת בעתלית. ציירתי את יער בוצ'ינה ואת נהר הסאן אותו חצה סבי. האישה שציירתי נוצרה מהכלאה בין תמונת דיוקן שלי לבין תמונת סבי. נעזרתי בתוכנת פוטושופ וכך יצרתי תמונה של זיכרון פיקטיבי המבוסס על סיפורים ששמעתי.

פרלן הילה

עץ

תיכון "אמירים", כפר ורדים

ענפי עץ, תחבושות גבס, צבע אקריליק, דאס, דבק
160X100 מ"מ

מוזיאונים המציגים טבע מקדמים את ההכרות של האדם עם הטבע ועם הידע הנצבר אודותיו ומאתגרים את תפיסת הטבע של בני האדם. הם מציגים את העבר וההווה למען העתיד. בפרויקט הגמר שלי אני מציגה שלדים שיצרתי של בעלי חיים דמיוניים, שכמו לקוחים ממוזיאון טבע. השלדים מרמזים על יצורים בלתי-אפשריים שספק אם חיו בעבר, או אולי בכלל לקוחים מעתיד אפוקליפטי כלשהו. השלדים מציגים, למעשה, טבע מת ומוזר הלקוח מעולם אחר. הם צבועים בצבע לבן שמקנה להם מראה של עצמות מציאותיות למדי, אך גם מרמז על זיוף. הצבע הלבן מדגיש את התערבות יד האדם בטבע ואת המלאכותיות שהוא יוצר. יצרתי את השלדים מענפים של עצים משום שצורות הענפים הזכירו לי עצמות בעלי-חיים. העץ הוא חומר מרקיב ומתכלה ולעומתו העצם היא חומר השורד שנים רבות. יצרתי דימויים שמייצג נצחיות, מחומר שהוא זמני.

קוגן גריגורי הצלף

תיכון אורט פסגות מגדל-העמק

ציורים עם ארטליין על מזונית
70x 100 ס"מ

הפרויקט שלי עוסק בירי צלף, בנשק, ובהזדהות הן עם העמדה של התוקפן והן עם הקורבן.

מאז שהייתי קטן אהבתי רובים והנושא של נשק ממש עניין אותי ואפילו רציתי להיות צלף בצבא.

הפרויקט שלי עשוי ממספר חלקים: החלק הראשון הוא פיסול של רובה, החלק השני כולל יצירת מטרות ממתכת ושקף מצויר והחלק השלישי כולל ציורים של צלף וצייד. הנשק עשוי מקלקר וקרטון בגודל של 70 ס"מ והוא יורה גומיות- בכך הוא חוזר להיות משחק. יצרתי שלוש מטרות בצבע אדום עשוי מחישוק עץ וברזל.

החלק האחרון כולל ציורים אשר מצוירים בארט-ליין שחור על דיקט, בציור הראשון ציירתי את עצמי בתור הפוגע ובציור השני אני הנפגע.

קונפינו מיקה שמים וארץ תיכון אלון, רמת השרון

ציור אקריליק על בלוקי עץ
ס"מ. כל בלוק 20/ 90

היהדות, הדת והאמונה העלו בי שאלות רבות עליהן ניסיתי למצוא תשובה, לרוב לא מצאתי אחת חד משמעית, אבל חקירתן גילתה לי הרבה, בעיקר על עצמי.

דרך האמנות שלי הגעתי להבנה שיש לי דת ואמונה משל עצמי, יהדות שמתאימה לי, היהדות שלי. הבנתי שלרוב אנחנו נחשפים ליהדות אחרת ורציתי לחשוף אחרים ליהדות שלי.

היהדות שלי לא עוסקת באיסורים, היא עוסקת בהזדמנויות שהדת מציעה ופותחת בפניי, היהדות שלי היא מה שאני רוצה שהיא תהיה, היא הערכים, האחוה, האחדות, הידע, פיתוח החשיבה, האמונה והתקווה. היהדות שלי לא מזיקה, אבל היא גם זוכרת שיש גבול דק מאוד בינה לבין יהדות אחרת, שעוסקת בתפל, יהדות אטומה ונרקסיסטית.

קלינגר עומר

דו-קרב

ויצ"ו נהלל

5 עבודות 50/70
ס"מ, צילום דיגיטלי

"זה מדהים לראות איך אימא טבע תמיד לוקחת את המקומות בחזרה אליה" (ניקי פייג'ן).
בפרויקט שלי בחרתי לצלם מבנים ואובייקטים נטושים בסביבתם.

באובייקטים ניתן לזהות כאוס, אבל באותו הזמן גם משהו רומנטי ומהפנט. תופעת ההנאה מחורבות נטושות הייתה תופעה רווחת בתקופת הרומנטיקה ועוסקים בה עד היום צלמים רבים. מראות כאלו מעידים על החיים שהיו במקום ואינם עוד. מקומות אלה מסקרנים אותי וגורמים לי להישאב אל העבר, ולרגע לשכוח מהמציאות. המחשבה לפיה האדם הוא זה ששולט בטבע התערערה אצלי במהלך הצילום לאחר שגיליתי את הכוח של הטבע לחזור למקומות שהאדם לקח ונטש.

קיס הודה ריקוד סופי תיכון אלמריג' לאומנות ועיצוב נחף

ס"מ לערך 80 X 5 עבודות אקריליק על בד, 100

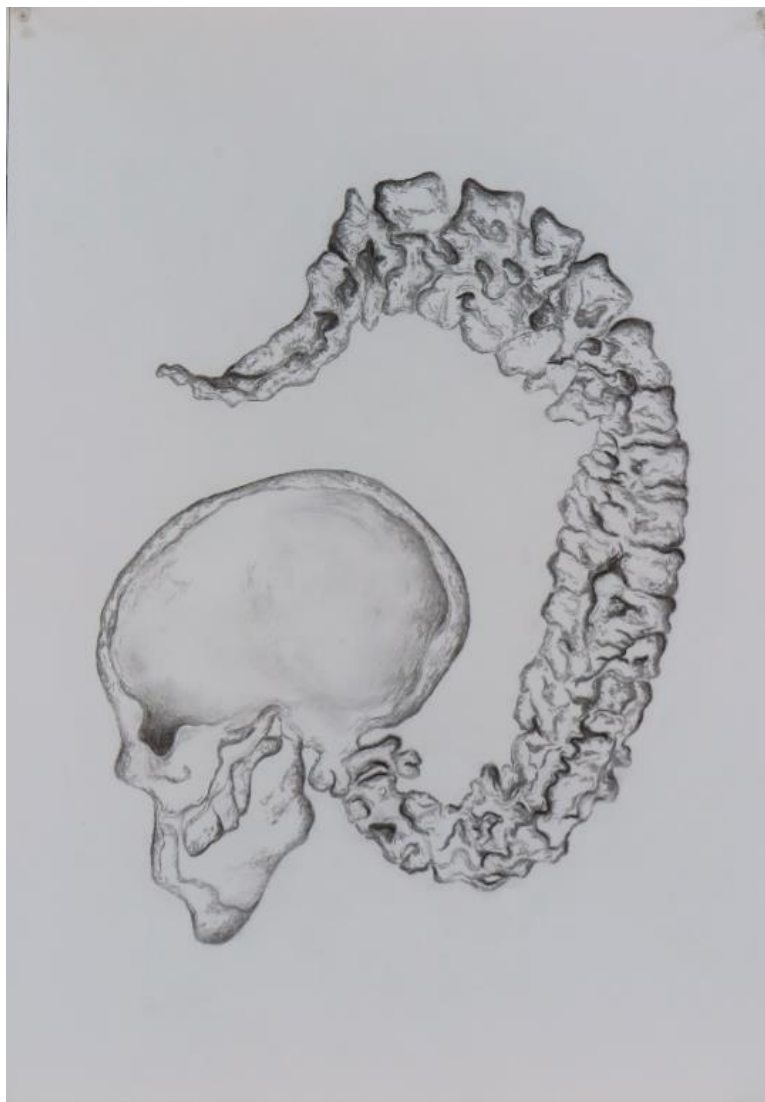
אני בחורה ערבית מוסלמית השייכת
לתנועה סופית. גם כל המשפחה שלי
שייכת לתנועה זו, והיא נחשבת לאחת
מתוך כמה תנועות בעולם האסלאמי.
השייח' הראשי שלנו נמצא בעיראק
ולפעמים אנחנו נפגשים איתו בירדן.

בעבודתי רציתי לעסוק במקורו של
הריקוד הסופי ולשלב אותו עם אומנות
הקליגרפיה.

קפח עדי עד הקצה

המוסד החינוכי מבואות עירון

פחם על נייר, פסל עץ, ברגים, וגומיות
½ גליון, ¼ גליון, 305 / 225 ס"מ

התעמלות קרקע היא חלק משמעותי בחיי.
באמצעות העבודות אני עוסקת במה שקורה
לעצמות בתוך הגוף בזמן תרגילים שונים
בהתעמלות.

התבוננתי בתנועות שהגוף עושה מזוויות
שונות ובצורות הנוצרות בעצמות במצבים
קיצוניים שאליו הוא מסוגל להגיע.
התעניינתי בניגודיות שנוצרת בין הפעולה
הגמישה שנעשית בגוף לבין הקשיחות של
העצמות והתזוזה שבהן. עבדתי עם פחם רך
בדיוק ובקפדנות, באופן שמעביר את המתח
שבין קשיחות וגמישות.

בפסל ניסיתי להעביר תחושות של חוזק
וגמישות באמצעות האלסטיות של הגומיות,
הכוח של הברגים והקשיחות הרכה של העץ.

קרני אילי ללא כותרת תיכון עירוני א', תל אביב

ציור בצבעי שמן על עץ והדבקת ניירות
דקורטיביים,
רישום בעיפרון על נייר והדבקה של ניירות
דקורטיביים,
ציור בצבעי שמן על בד ותפירת בובות מבדים
דקורטיביים.

בעבודותיי חקרתי את החיבור בין ציור
ריאליסטי בשחור לבן, לבין ניירות או
בדים דקורטיביים צבעוניים שחיברתי
באמצעות תפירה או הדבקה.
עניין אותי הניגוד בין הציור הריאליסטי
היוצר אשליה של נפח, לבין שטיחות
הניירות המודבקים. בעבודותיי ציירתי
בני משפחה וחברים קרובים
בסיטואציות
אישיות וברגעים מסוימים שעניין אותי
המצב הרגשי בהם, הקשר בין
הדמויות, הבעות הפנים והקומפוזיציה.

קריספל מיכל

חכמת חיים

תיכון "אמירים", כפר ורדים

4 ציורים, צבעי שמן על לוחות דיקט
82x 122 מ"מ

זיקנה נתפסת כדבר שלילי, מכביד, שעבר זמנו. אנו נתקלים בתפיסה זו בחיי היומיום שלנו וכמעט בכל תחום בחיינו- בשוק העבודה, בתרבות, בחינוך, בפוליטיקה ועוד. בעבודתי בחרתי להדגיש את העוצמה, החוכמה והרלוונטיות של הזיקנה. הדגשתי כל קמט וקמט בפני הדמויות והעצמתי אותן בכך שמיקמתי אותן במרכז הקומפוזיציה. הדיוקנאות תופסים את רוב פורמט הציור ומצוירים מנקודת מבט נמוכה שמעניקה להן מימד נוסף של כבוד. ציירתי על לוחות גדולי מימדים, משום שרציתי שדיוקנאות הזקנים יהיו גדולים מהמציאות- גדולים מהחיים. שכבות העץ אוצרות בזיכרון את תהליכי הגדילה וההתפתחות של העץ ומקבילות לשכבות חיו של האדם הנערמות זו על זו עד הגיעו לזקנה.

רובינשטיין מאיה

Inside Out

על-יסודי משגב

הדפס וציור באקריליק על בד

**"בשבילי, לבוש הוא צורה של ביטוי עצמי – מה שאתה לובש רומז על מי שאתה."
(מארק ג'ייקובס, מעצב אופנה)**

הפרויקט שלי עוסק בלבוש כדרך לביטוי עצמי. אני לא אוהבת להיראות "כמו כולם". אני אוהבת ליצור לעצמי סגנון שמאפיין אותי ושיכול לפעמים להיראות קצת בולט בסביבה שלי. בבית ספר היסודי אפשרו ללבוש חולצות בצבע כחול בלבד, בשיער אסוף ובלי עגילים, איפור או לק. לא אהבתי את האחידות, היה לי קשה לשבת בכיתה עם 30 תלמידים שנראים אותו הדבר והתחלתי לחפש איך להבדיל ולהבליט את עצמי מהאחרים. בעבודתי אני מציגה את החיצוניות ואת הזהות של הדמות. השתמשתי בחולצות כמשטח ציור. הן מולבשות מעל בובות ראוה זהות, כדי להציג את השימוש בלבוש כמאפיין חיצוני.

רוזנפלד הלל "הראית איזה יופי?" אולפנא כפר פינס

אקריליק על קנבס 100 / 70

האם אפשר לזהות אסתטיקה ויופי בהרי זבל
ובמזבלות? אם כן, מהו יופי?

השאריות של חיים יפים מצפים אותנו בכל
מקום. הזבל הפך להיות חלק דומיננטי
בחיינו ואנו כבר לא מבדילים בין היופי של
העולם ולכעור של הזבל.
בציורים שלי אני מתייחסת לזבל כאל "טבע-
דומם" פעם אל ערימת זבל ענקית ופעם אל
פחי זבל ירוקים מוכרים העולים על
גדותיהם. באחת העבודות אני מצטטת את
"המלקטות" של מילה, אך במקום הפעולה
הסיזיפית של ליקוט שיבולים, מתבצעת
פעולת איסוף הזבל ושאריות מזון. אמנם
המודעות לנושא הסביבה במגמת עליה, אך
הדרך עוד ארוכה.

רוזן פז

הדרך אל האושר

בית ספר משגב

ציור בצבעי מים ובעפרונות צבעוניים,
על נייר, בגירי פנדהגדלים משתנים בין

איך אָעמַד בְּנִסְיוֹן
נְסִיוֹן הָאוֹשֶׁר הַשְּׁלֵם.
איִכָּה תִּכְּלִיל עֵינֵי הָאוֹר?

...
איך לִפְנִיךָ אֶתִּיצֵב
זְקוּפָה, גְּדוּלָּה, נוֹשֵׁאת בְּעַל
שֶׁל אוֹשֶׁר אָנוּשֵׁי שְׁלוֹ.

לאה גולדברג

מהו האושר? שאלה ששאלתי את עצמי ואת הסביבה שלי. האם אתה מאושר? קשה לאנשים לענות על שאלה זו. הם מתחילים לגמגם ולהתפתל. קל יותר לכעוס, לכאוב, להשתעמם, להתעצבן, להעביר את החיים ב"בסדר. חיינו מורכבים מאינספור רגעים הנעים על כל סקאלת רגשותיו של האדם. מה אם נבחר להיות תמיד בתודעה של אושר? אושר הוא תודעה, תפיסת עולם, הוא בחירה. בחירה להאמין בו, לחוות אותו ולהוקיר אותו. את התשובות שקיבלתי מאנשים שונים לשאלה "מהו אושר?" ציירתי בציורים קטנים ויצרתי פסיפס של רגעי אושר. בחרתי לצייר את הדיוקן שלי תוך התבוננות פנימית ורצון לחיות בהחלטה הזאת - להיות מאושרת. לבחור באושר, תוך הבנה שאין זה אפשרי לחיות בשמחה תמיד.

רזניק שחר שמיחה

קריית חינוך מעיין-שחר, עין החורש

מטר 3 עיסת נייר על קלקר, נייר על רשת, תדפיסים, 2 מטר גובה רוחב.

הפרויקט שלי עוסק בחיוכים, שמחה ואופטימיות. הדמות הנשית יושבת עטופה בשמיחה עם הדפס דיוקנאות

ילדות שלי, כשהמשותף לכולן הוא החיוך.

פני הדמות מגולפות מגוש קלקר גדול. הקלקר מצופה בשכבה דקה של עיסת נייר והדגשת תווי הפנים על ידי הוספת חומר. גוף הדמות והרגל מפוסלים מעיסת נייר על מבנה עץ שבנית. הגימור הוא בצבע אקרילי.

השמיחה: רשת ברזל שעוצבה כשמיכת בד, מעליה שכבות של רצועות עיתון מרוחות בדבק פלסטי, שכבה דקה של עיסת נייר כדי לייצר יציבות וחוזק וגימור עם נייר אריזה חום גולמי. ההדפס: את תמונות הילדות שלי ציירתי בטוש שחור על נייר, סרקתי למחשב, עיבדתי והדפסתי על יריעות נייר חום גולמי והדבקתי על משטח ה"טקסטיל".

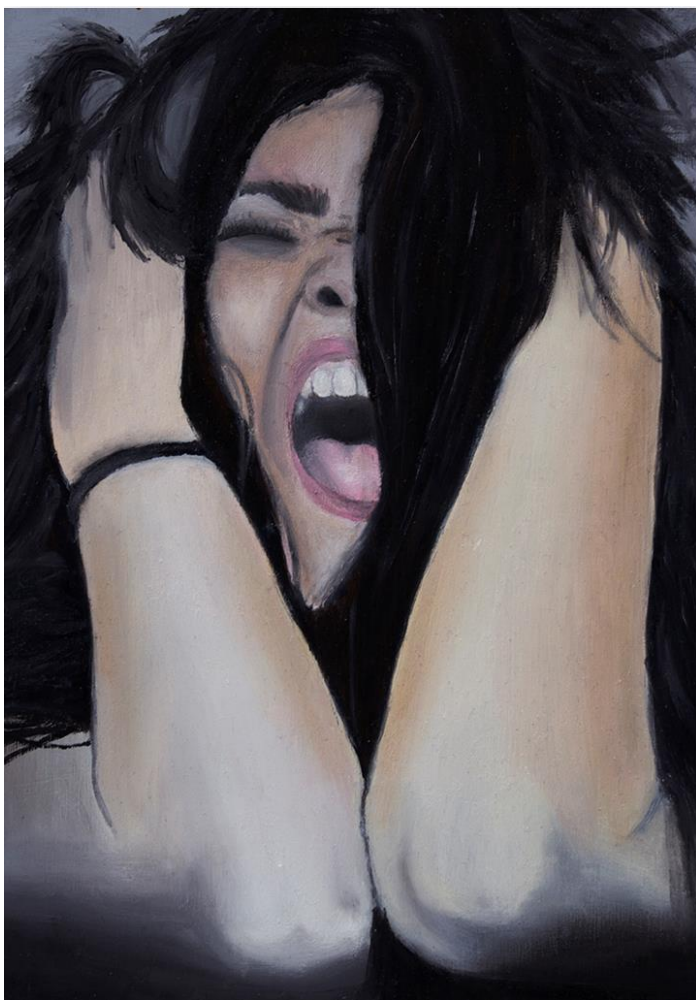
רייזל הדר הגוף שלך בגד בר תיכון בגין, ראש העין

רישומים בעיפרון צבעוני על נייר

ס"מ. 70/50

נמאס לי להעמיד פנים שהכל עובר על ידי ונמאס לי לזייף חוזק.
לא מזמן הבנתי, אחרי שבע שנים עם המחלה, שאני חולה. אני פוחדת לקחת אחריות, פוחדת להסתכל למציאות בעיניים, פוחדת להיזכר בדברים שהדחקתי, פוחדת מכל כאב קטן בכפות הרגליים, ופוחדת מסיוטים על הסכנות שבמחלה, שקופצים לביקור אחת לכמה לילות.
מגיל 11 - ועד סוף החיים. אירוני שהדבר הכי קרוב וצמוד אליי בכל נשימה - הוא הדבר היחיד שאני שונאת בי.
התביישתי כל כך הרבה זמן, ועברתי כל כך הרבה בגללך או בזכותך, סוכרת שלי, עד שהבאת אותי ממצב בו לא הייתי מוכנה לדבר על המחלה עם אף אחד - עד למצב שאני צועקת דרך האומנות שלי: "זה לא אמור להיות נעים! זה לא אמור לגרום לכם להרגיש בנוח." זה רק אמור לפתוח חלון שסגרתי מזמן, ולעזור לי להבין: איך מתארים את התחושה שהגוף שלך בגד בר?

שחר מאי

שחרור

תיכון "אמירים", כפר ורדים

צבעי שמן על עץ לבود
21x15 מ"ס

"יוצא שאת תמיד שותקת, אבל בפנים
זה בוער ונשרף הכל"
(חלומות של אחרים ~ עידן רייכל)
העבודה שלי עוסקת בחווית ההתפרצות
וברצון לפרוק הכול. בשחרור, מול
חסימה ואגירה. התפרצות לפעמים
נחסמת ובאה לידי ביטוי בדממה
מוחלטת. הקושי והרגש אוכלים את
האדם מבפנים ומתנקזים להבעת עיניו.
התפרצות יכולה לבוא לידי ביטוי בבכי,
או בצעקה. אדם אוגר בתוכו חוויות
רגשיות טובות וקשות ולעיתים החוויות
נאספות והקושי עולה ולאדם יש רצון
להתפרץ, לשחרר הכול. ללא ביקורת,
ללא חשיבה. רק לשחרר.

שטרית רוני

Don't worry be happy

תיכון רב תחומי למדעים ואמנויות

חדרה

רישומי פחם ופיסול mdf, מיצב הכולל ציור שמן על עץ 50/70 ס"מ
מחומרים קיימים.

הפרק "שבעת מדורי גיהנום של הדיור הציבורי" שדן בנושא יוקר המחיה בישראל ושבנו צפינו בשיעור אזרחות, היווה את ההשראה לעבודתי.

הסרט חשף אותי אל המציאות המצמררת של האנשים השקופים שהחברה, הממשלה וכל אחד מאתנו מעדיפים להעלים עין מהם.

בציור השמן רציתי לבטא חמלה ועדינות, בעוד בפסל "הומלס" שאפתי לזעזע, להקצין ולשבור את האדישות.

את התערוכה אני מקדישה לילד שכל בוקר קם לעבוד בשוק ליד ביתי במקום ללכת לבית הספר, לשכנה שאין לה כסף לשלם חשבון חשמל בסוף החודש, לאיש שגר ביציאה מהקניון ולמבוגר שמבקש מעט כסף כדי לקנות בגט כל ערב.

אבל בכל זאת, כשהבטן שלי שבעה... קצת פחות כואב לי על הרעבים.

שיינר יותם

2 X26

תיכון דמוקרטי פלורליסטי "קשת", זכרון יעקב

מיצב של 26 זוגות צילומי שחור לבן, תליה מהתקרה, מפות
דרכים על הרצפה. (2.5/ 2.5 מ' מ")
עבודות על נייר, סדרה של 50 יחידות, גדלים 10/22 ס"מ
19 עבודות של צילום מסמכים, רישום, העתקה

גדלתי בחו"ל וביקרתי במקומות רבים בעולם, אך
ישראל תמיד ליוותה אותי, ראיתי את ישראל בכל
מקום בו הייתי.

כך גם בעבודה זו, בה עשרים ושישה זוגות של
העתקי מפה המשלימים זה את זה. אני רואה את
ישראל בכל מקום, וכל מקום אחר יכול להימצא
בישראל, כי ישראל היא מדינה רבת תרבותית.
אני מציג שני צדדים – האחד, גבולות ישראל כחלל
לבן בתוך מפה של מקום אחר, והשני, מקום אחר
בתוך צורת גבולות ישראל. כך נוצר המארג של
הקווים שנוצרו במפה, המרקם של הסימנים השונים
והקומפוזיציה שהם יצרו.

שישקוף יואב ללא כותרת

תיכון חקלאי כדורי, גליל תחתון

טוש על דף לבן

כבר כמה שנים אני מצייר בדיו ובנייר ומרגיש
מאד נוח עם פורמט זה. רוב אני מצייר הזמן
רק בדפים קטנים, בעבודת הגמר שלי בחרתי
לצייר בפורמט גדול הרבה יותר ממה שאני
רגיל ומרגיש איתו בנוח.
אני ניגש לעבודה עם רגש מסוים שאני רוצה
להוציא, ובכל עבודה זה יהיה רגש שונה. בכל
העבודות אנטומיית גוף האדם נוכחת.
השתמשתי במרקמים שונים כדי לתאר
תחושות שונות.
הרעיונות מאחורי העבודות באו מהרבה
הקושי האנושי, existentialism, ישראליות כגון:
להתמודד עם החיים ומשמעותם, כיצד אנו
רואים את גופנו, כמה הגוף האנושי וכל דבר
הוא פסיכודאלי, המרקמים של העור וכו'.
אני מצייר מחשבות, רעשים, חושך ואור.

שינדל מור

תיכון בן צבי, קריית אונו

רישומי פחם ועט על נייר פרגמנט, שעווה

גאווה/ דליה רביקוביץ'

אָפּלוי סלעים נשברים, אָני אומרת לך,

וְלֹא מַחֲמַת זָקְנָה.

שָׁנִים רבות הם שוכבים על גֶּבֶם בָּחַם וּבִקָּר,

שָׁנִים כֹּה רבות,

כַּמַּעַט נוצר רשם נֶשֶׁל שְׁלֹחַ.

אֵין הֵם זָזִים מִמְּקוֹמָם וְכִּי נִסְתָּרִים הַבְּקִיעִים.

מַעִין גָּאוֹה.

שָׁנִים רבות עוֹבְרוֹת עֲלֵיהֶם בְּצִפְיָה.

מִי שֶׁעֵתִיד לִשְׁבֵּר אוֹתָם

עֵדִין לֹא בָּא.

וְאִזְּ הָאֶזוֹב מִשְׁגֶּשֶׁג, הָאֶצוֹת נִגְרָשׁוֹת וְהֵיּם מִגִּים וְחוֹזֵר,

וְדוֹמָה, הֵם לֹלֵא תִנּוּעָה.

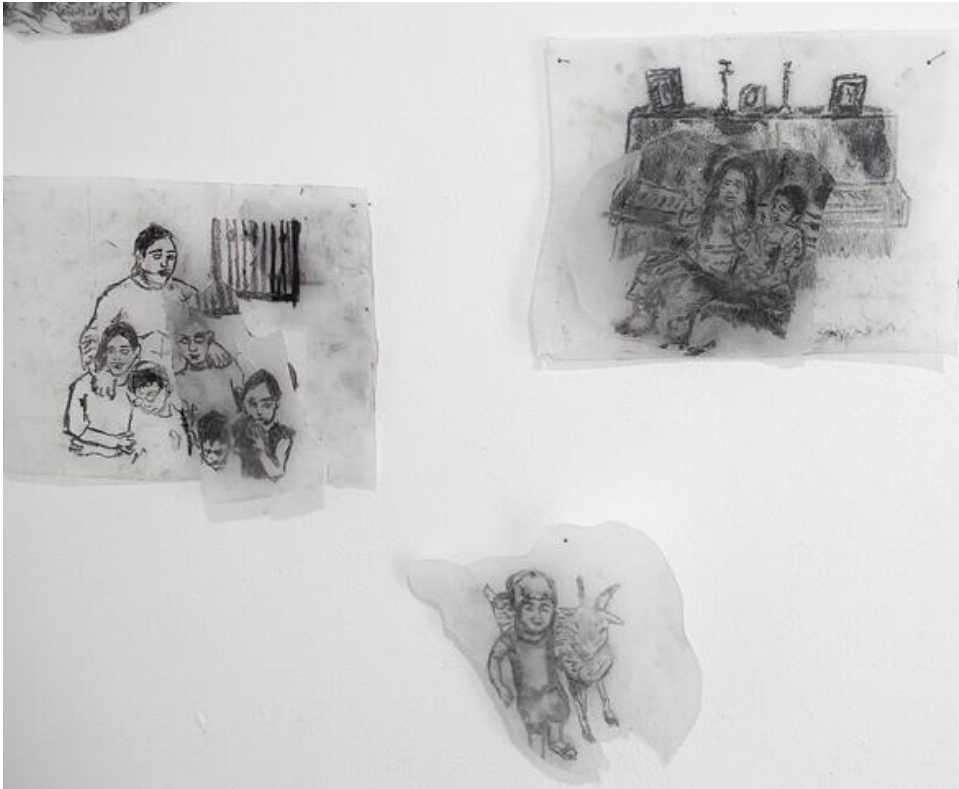
עַד שֶׁיָּבֹא כָּלֵב יָם קָטָן לְהִתְחַפֵּךְ עַל הַסְּלָעִים

יָבֹא וְיִלֵּךְ.

וּפִתְאֹם הָאֶבֶן פְּצוּעָה.

אִמְרָתִי לָךְ, כְּשֶׁסְּלָעִים נִשְׁבְּרִים זֶה קוֹרָה בְּהִפְתָּעָה.

וְמָה גַּם אֲנָשִׁים.

רשמתי רגעים וזכרונות משמעותיים מהסיפור המשפחתי שלי, הלוטים בערפל. עבדתי עם שעווה מומסת, אשר

לה תכונות שקיפות ועמימות, בדומה למראה זיכרון ושכחה.

בעת יציקת השעווה על רישומי הפחם, נוצר מצב בו הרישום מועתק לשעווה עצמה שמתקררת, וכך השעווה

נושאת את הרישום, ויוצרת כפילות המתקשרת לסיפור המשפחתי הרב צדדי.

שמבון ליאם ללא כותרת תיכון עירוני א', תל אביב

צילום ערוך במחשב, מודפס על נייר צילום.
60 / 105 מ"מ

אני עוסק ביחסים ביני לבין העולם
החיצון וביני לבין עצמי. ישנו פחד
מהעולם החיצון והלא מוכר, לכן אני
מעדיף להתכנס בתוך עצמי, במקום
בטוח. עם זאת, שהות במקום מסוים
(בכל מקום) עלולה גם היא להיות
מסובכת, אני נמצא בדילמה האם
לצאת החוצה או להישאר בפנים.
בעבודה זו יצרתי מסכה באמצעות
תפירת איברי פנים שלי על מסכת
סקי וצילמתי את עצמי לובש אותה,
אני מתחזה לעצמי. עבודה זו
משקפת את השאלה כיצד להיראות
בעולם החיצון: האם לחשוף את
זהותי האמיתית או לחשוף תדמית
של מי אני?

שקד בר קינזיס תיכון בגין, ראש העין

צילומים ערוכים בפוטושופ, מודפסים על נייר צילום,
59.4 / 42 ס"מ

תנועת המחול היא כלי ביטוי חזותי לתחושות רוחניות שבאדם. הרקדן הופך להיות היצירה האומנותית עצמה. הגוף הוא המראה של הרגש והמחשבה, והוא אמצעי איתן להעברת רעיונות, מאחר והתנועה היא אוניברסלית. לא כל בני-האדם דוברים את אותה שפה, אך כולם נעים באותה דרך ובשל אותן סיבות. אפשר לתאר את הגוף כספר זיכרונות, בו ישנם טקסטים מסוגים שונים, חלקם ברורים ונגישים וחלקם מוסתרים או מודחקים. ע"י המאמץ הפיזי אנו פותחים את הגוף, כמו מנערים את הדפים, פותחים את הספר ומאפשרים לתוכן החבוי בפנים לעלות ולצוף על פני השטח.